PATRICIA VANDENBERG

N-ai voie să-ți pierzi curajul

Traducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

– Vă merge din nou bine, doamnă Arnulf, spuse doctorul Norden bucuros, când își întâlni pacienta pe holul clinicii Behnisch.

– Încet, dar sigur, răspunse Elisa Arnulf. Este emoționant că v-ați găsit timp să mă aduceți.

– Nu-i nici un deranj, răspunse el. Și acum, trebuie să fim prevăzători.

Îi luă brațul și o susținu. Ea îi ajungea până la umăr. Părul ei încărunțit era tuns cu grijă. Se cunoștea că este o persoană foarte îngrijită.

Elisa Arnulf avea cincizeci și patru de ani, era văduvă și trăia în cele mai bune condiții. Avea de toate, tot ce-și putea dori cineva pentru un apus liniștit al vieții.

– Totul? o întrebase doctorul Norden, când se oprise în fața minunatei case de familie, care arăta tot atât de îngrijită ca ea însăși. Doctorul știa deja de doi ani, că Elisa Arnulf era un om singuratic.

– Luxația poate fi chiar mai rea decât fractura, spuse ea. Însă viața m-a mai lovit uneori.

Ea ridică ochii spre el. Avea ochii de un cenușiu cald.

– Acum sunt din nou singură, spuse ea. Dar în spital sunt necesare paturi pentru cazuri mai grele.

El îi luă din nou brațul. O conduse până în casă, căci dorise să-i facă întoarcerea mai ușoară.

Această casă fusese ridicată cu mult gust și era foarte confortabilă. Era vădit simțul Elisei pentru frumos, totuși acest cămin nu-i putea oferi totul.

Își pierduse soțul și copii nu putuse avea. Mult timp a avut grijă de un fiu adoptiv, dar fusese amar înșelată de acesta. El îi sustrăsese multe lucruri de valoare și apoi le făcuse praf. Și asta știa doctorul Norden, de aceea nu îndrăznea să-i mai propună să ia pe cineva în casă, pentru a nu mai fi atât de singură.

Ea nu se arăta amărâtă din această cauză, dar devenise timidă. Atât de des fusese înșelată în viața sa, încât începuse să se retragă din ce în ce mai mult în sine. Era sătulă de surprize, căci fiecare vroia doar să-i exploateze bunătatea. Doctorul Norden și asistenta sa în orele de consultație, Loni,

formau o excepție și acum intrase într-o plăcută relație de amiciție cu doctorul Behnisch și soția sa, Jenny.

Elisa stătuse cu plăcere în spital și făcuse cunoștință în cursul celor șase săptămâni cu femei foarte amabile, dar toate aveau familie și sufereau că nu se puteau întoarce la căminele lor atât de repede cât ar fi dorit.

Pe Elisa Arnulf n-o aștepta nimeni.

– Ați putea să vă luați un ajutor în casă, doamnă Arnulf, își permise totuși doctorul Norden să spună.

– Mă descurc destul de bine singură, răspunse ea, trebuie doar să uit puțin de dureri, ca să pot veni la dumneavoastră mai des.

– Ar fi bine dacă ați putea veni mai des la control pentru picior, răspunse el. N-a fost chiar o nimica toată.

– A fost din vina mea, spuse ea. Trebuia să am grijă pe polei.

Acum nu mai era nici un polei. Venise primăvara. Când doctorul Norden mergea spre automobilul său, la marginea drumului, văzu răsărind lalelele.

Se gândea cum ar putea s-o ajute. Și se uită încă o dată înapoi. Era păcat că în această casă minunată nu răsuna nici un râs de copil și că prin această frumoasă grădină trecea doar o femeie singură.

O sfătuise pe doamna Arnulf să-și ia măcar un câine. Răspunsul ei îl întristă și mai mult.

– Și dacă voi trăi mai mult decât el, voi fi rămâne din nou singură. Nu vreau să mai văd pe nimeni, căruia i-am dăruit inima mea, murind.

Singurătatea în toamna vieții poate fi cel mai rău lucru. Teama de a mai trăi dezamăgiri, o adusese pe doamna Arnulf aici.

– Pot să vă întreb cum îi mai este doamnei Arnulf? îl primi Loni.

– Piciorul merge spre bine, sufletul mai puțin. Să fii foarte atentă cu ea dacă vine, Loni.

– Desigur, răspunse Loni.

***

Trecu o săptămână până când doamna Arnulf își făcu apariția în cabinetul de consultații al doctorului Norden.

Camera de așteptare era plină, însă Loni știa că pentru ea asta nu-i face rău, dimpotrivă, era chiar binevenită. Aici auzea cel puțin oamenii vorbind între ei.

Unii țineau doar ziarele în fața nasului, însă de această dată erau de față și doi copii. Doi copii complet diferiți.

Ei făcuseră deja cam incomodă atmosfera adulților, dar nu mai era mult până intrau la consultație.

– Ce-ai pățit? întrebă băiatul pe fetița cea mică.

– Am gripă, și tu? îl întrebă și ea.

– Am ceva cu amigdalele. Trebuie să fac injecții.

Între timp, camera de așteptare se golise. În ea rămăseseră doar cei doi copii și doamna Arnulf.

Elisa Arnulf se miră că acești copii fuseseră trimiși singuri la doctor. Ea n-ar fi făcut așa ceva niciodată, dacă ar fi avut copii.

– De ce trebuie să faci injecții pentru amigdale? întrebă fetița.

– Atunci nu mai este nevoie să le operăm, dacă tratamentul are efect. Amigdalele au și ele rolul lor, așa spune doctorul Norden. Cum te cheamă?

– Gaby, și pe tine?

– Thomas. El îi aruncă doamnei Arnulf o privire pe furiș, dar ea se adăpostise chiar atunci în spatele unui ziar.

– Și tu ai o menajeră tot așa de proastă, care stă atâta la coafor? o întrebă Thomas.

– Ce este o menajeră? întrebă Gaby.

– Când cineva nu mai are mamă, atunci are nevoie de o menajeră, îi răspunse Thomas. Din păcate, completă el oftând.

– Eu am o mamă scumpă, spuse Gaby.

– Și de ce te-a lăsat să vii singură la doctor?

– Pentru că trebuie să meargă la lucru.

– De ce trebuie să meargă la lucru? Tatăl tău nu câștigă destul? întrebă Thomas.

– N-am tată. A murit.

– Mama mea n-a murit. Doar că părinții mei sunt despărțiți. Dar câteodată chiar și o mamă nu este mai bună decât o menajeră.

Elisa Arnulf lăsase ziarul să-i cadă și-i observa pe copii, dar ei nu băgaseră de seamă.

– Tu n-o cunoști pe mama mea și n-ai voie să spui așa ceva, strigă Gaby, agresivă. Câți ani ai, de fapt?

– Doisprezece, dar tu?

– Opt, dar nu sunt proastă, spuse Gaby. Iar mama mea, să știi, este foarte scumpă.

– Atunci, ai noroc. Tati al meu este și el un scump, dar trebuie să muncească. Noi avem un magazin mare. Aparate electronice. Ce fel de televizor ai?

– Nici unul, răspunse Gaby.

– Și ce faci toată ziua?

– Înainte de prânz mă duc la școală și după-amiază îmi fac lecțiile până vine mami. La prânz, mă ia și mă aduce acasă. Altfel nu se poate. Dar când suntem împreună, avem multe de povestit. Atunci e frumos.

Apoi apăru Loni în ușă.

– Tu ești la rând Thomas, spuse ea.

Băiatul se ridică.

– Vii des pe aici, Gaby? întrebă el.

– Acum, nu mai vin. Sunt din nou sănătoasă.

– Păcat, murmură el. La revedere!

***

Gaby ședea acum liniștită pe scaun. Elisa Arnulf îi aruncă o privire mai atentă. Era un copil drăgălaș, cu un păr blond cu pieptănătură paj, și ochi albaștri ca viorelele.

– A fost rea gripa? întrebă doamna Arnulf.

– Destul. Ochii copilei o priviră mirați.

– Era un băiat drăguț, spuse doamna Arnulf.

– Da, destul de drăguț, răspunse Gaby. Mulți băieți sunt obraznici.

– Trebuie să te duci singură acasă? o întrebă Elisa.

– Mă ia mami. Puteți să intrați liniștită înaintea mea, deoarece eu mai trebuie să aștept. Abia la douăsprezece și zece va fi mami aici.

Elisa Arnulf se uită la ceasul său de mână. Era unsprezece și jumătate.

Se ridică în picioare cu mare osteneală. Piciorul n-o asculta încă așa de bine, dar asta depindea și de starea ei sufletească.

Uneori avea nevoie de o justificare pentru a putea veni la control la doctorul Norden.

Loni fu foarte mirată când doamna Arnulf îi ceru să fie de acord cu micuța Gaby, ca dânsa să intre la rând înaintea ei, deoarece ea știa că doamna Arnulf rămânea cu plăcere ultima și chiar lăsa alți pacienți să intre înaintea ei.

– Un copil fermecător, spuse doamna Arnulf. Și ar fi vrut să spună mai multe, dar se auzi glasul unei femei, care avea aproximativ treizeci de ani. Când o auzi, doamna Elisa Arnulf nu vru să mai intre, mai cu seamă că aceasta era îmbrăcată foarte strident și avea un ton obraznic.

– Thomas nu este încă gata? întrebă ea, iritată. Pentru ce există cabinete private?

Loni ridică din umeri. Tocmai atunci Thomas ieși din camera de tratament.

– În sfârșit, spuse Ilona Hübner.

– Dumneavoastră abia acum ați venit, nu se putu abține Loni să nu-i spună.

– Ea trebuie întotdeauna să-și dea importanță, spuse Thomas și vocea lui sună complet altfel decât îl auzise mai înainte doamna Arnulf.

– Nu uita să-i spui tatălui tău că vreau să vorbesc neapărat cu el, Thommy, strigă doctorul Norden în spatele băiatului.

– Nu, n-am să uit.

– Grăbește-te o dată!

Tatăl tău vine să mănânce astăzi acasă, spuse Ilona.

Doamna Arnulf întră în cabinet.

– Micuța Gaby mi-a permis să intru, spuse ea repede și am acceptat. Aceasta era menajera despre care vorbea tânărul, domnule doctor Norden?

– Da, aceasta era, răspunse el oftând.

– Am tras puțin cu urechea, când stăteau de vorbă copiii. Nu mă dojeniți pentru curiozitate?

– Nici nu aveam de gând.

– Pentru tatăl tânărului se pare că banii nu joacă un rol important, dacă își poate permite o menajeră.

– Banii nu joacă nici un rol, răspunse gânditor doctorul Norden

– Pe mine mă interesează micuța Gaby. După aparențe, copila este lăsată foarte mult timp singură.

– Prin forța lucrurilor, doamnă Arnulf. Doamna Dietrich trebuie să muncească.

– Îmi puteți spune mai multe despre dânsa? Mă cunoașteți deja de mult. Mă gândeam dacă n-aș putea să mă ocup de micuță, dacă tot este atât de singură. Nu este bine pentru un copil să fie lăsat mereu singur. Ea vorbește atât de frumos de mami a ei, dar copiii cresc și ajung poate într-o societate rea. Și este o fetiță atât de drăguță.

– Da, așa e Gaby, și Thomas e la fel, răspunse el.

– Dar el nu trebuie să se rețină de la nimic.

– N-aș putea să spun asta. Are aproape tot ce se poate cumpăra cu bani, dar un tată care are puțin timp pentru el.

Ea îl privea foarte gânditoare.

– La ce vă gândiți, doamnă Arnulf?

– Înainte de toate n-aș vrea să mă considerați o femeie înstărită. Aș lua-o cu plăcere pe micuța Gaby. Ar fi o ocupație. Puteți să-mi spuneți mai multe despre despre mama sa?

– Cu plăcere, însă, la un moment dat. Doamna Dietrich are doar o scurtă pauză de masă. Dânsa o ia pe Gaby și o duce acasă. Vă va înțelege cu siguranță, doamnă Arnulf. Eu am apreciat mereu că această copilă este atât de ordonată.

– Am să vin din nou cu plăcere, răspunse Elisa Arnulf. Dar nu vă sunt o povară?

– Niciodată nu veți fi o povară, doamnă Arnulf, răspunse prietenos doctorul Norden. Dar duminică, înainte de prânz, am ceva mai mult timp, deoarece vin doar pacienții care au nevoie de tratament.

Loni se miră că în această zi doamna Arnulf nu mai rămase la o mică bârfă cu ea, cum făcea de obicei, dacă ea n-avea așa mult de lucru. Ea plecă după un salut prietenos, nu fără să uite să-i lase în fugă lui Loni un mic pachețel pe masa de scris. Așa făcea de câte ori venea, și nu aștepta niciodată să-i mulțumească.

Dar de această dată, doamna Arnulf nu porni imediat spre casă. Mergea pe stradă încolo și încoace și se uita

mereu la ceas. Exact la douăsprezece și opt minute, o tânără femeie slabă, îmbrăcată într-un mantou simplu, sosi și rămase să aștepte apoi vizavi, în fața cabinetului.

Atunci ieși Gaby și sări de gâtul tinerei femei.

Doamna Arnulf nu putu să audă ce vorbeau una cu cealaltă, dar le urmări gesturile, cum luase mama mâna copilei, cum se lipise Gaby de ea, arătând apropirea care le unea.

Ele veneau pe stradă acum spre ea. Doamna Arnulf se ascunse repede într-un magazin. Se nimerise să fie o tutungerie.

– Scuzați-mă, m-am înșelat, spuse ea către vânzătoare.

"Vacă proastă!" auzi în spatele ei și simți din nou ca o lovitură în inimă. Prea des se întâmplase ca oamenii cu care venea în contact să fie neprietenoși, nepoliticoși și s-o rănească. Prea des trebuise să suporte deziluzii când se afla în societate, încercând să schimbe cel puțin o vorbă cu cineva.

Se mutase acum trei ani în acest cartier, în casa care corespundea exact dorințelor sale. Soțul ei, cu paisprezece ani mai în vârstă, înalt funcționar în administrația de stat, fusese pensionat și își dorea acum o grădină. Ei predaseră frumoasa locuință de serviciu și cu aceasta părăsiseră și zona centrală a orașului. Mult timp însă, bunul său Robert n-a putut gusta pacea grădinii. Dintr-o dată, a făcut infarct și a murit, înainte să se poată obișnui cu împrejurimile.

Astfel de gânduri o frământau pe Elisa Arnulf, când urmă automat același drum ca Rosemarie Dietrich și micuța sa fiică, Gaby. Ele mergeau cam cu zece metri înaintea ei. Căciulița colorată croșetată a lui Gaby atrăgea atenția oamenilor care treceau pe lângă ele.

Apoi intrară brusc într-o casă veche, cenușie, și dispărură din calea privirii Elisei Arnulf. Ea însă observă cu atenție casa. Cinci astfel de case ședeau una lângă alta și ea își aminti că de câteva ori fusese scris în ziar că aceste case trebuia să fie dărâmate și refăcute.

Oare nu scrisese că chiriașii fuseseră deja înștiințați? se gândea Elisa.

Privirile Elisei se plimbară pe fațadele neprimitoare încolo și încoace, în timp ce se gândea că o fetiță atât de drăgălașă trebuie să locuiască aici și că ar putea să-i fie nepoată.

Acum, în casa sa cu cinci camere și încă alte spații auxiliare, se simțea de două ori mai singură. Poate că greșise totuși închizându-se în sine după decepțiile pe care le trăise. Dar se lovise de ele atât de des, încât nu văzuse altă ieșire, decât aceea de a rămâne singură, deși ar fi dat orice avea pentru a schimba ceva. Ar fi oferit cu ambele mâini, dacă ar fi primit în schimb puțină dragoste.

Cât de bucuroasă fusese în urmă cu doi ani, când îl luase pe Peter la ea spre a-i oferi șansa educării prin studiu, cu

toată părerea de rău pentru cei paisprezece ani ai lui petrecuți singur și trebuind să crească într-un cămin de orfani.

El îi adusese însă doar necazuri; o furase și-și bătuse joc de ea. Apoi, în câteva rânduri, îi spărsese casa cu o bandă de prieteni și de atunci era evitată și de vecini, după ce toate acestea fuseseră făcute publice.

După un timp, se auzise despre ea că-l luase pe tânăr din milă și în sfârșit începuse să fie din nou salutată cu simpatie; acum însă era speriată și intimidată și se închisese în sine.

Gândurile ei se învârteau acum în jurul acestei copilițe, micuța Gaby.

Capitolul 2

Gaby era un copil foarte sensibil. Era obișnuită să-i povestească totul mamei sale. Rosemarie Dietrich dorise să poată păstra cel puțin încrederea neîntinată a copilei sale, dacă tot avea atât de puțin timp pentru micuță. Cum ar putea s-o apere oare pe Gaby de pericolele de fiecare zi?

Gaby îi povestea, în timp ce mânca fasolea din farfurie, pe care Rosemarie o pregătise de dimineață, ca întotdeauna.

– E gustoasă, scumpa mea? întrebă ea duios.

– Întotdeauna e bună, mami, răspunse Gaby. Tânărul a fost într-adevăr drăguț. Ei au o menajeră, dar nu mi-a explicat ce înseamnă o menajeră. A spus doar că are menajeră fiindcă nu are mamă.

– Se prea poate, spuse Rosemarie în treacăt.

– Eu sunt foarte bucuroasă că te am, mami, spuse Gaby. E mai bine și din cauza banilor.

Dacă aș putea să am ceva mai mult timp pentru ea, se gândea Rosemarie.

– Și doamna în vârstă era drăguță, continuă Gaby. Chiar așa de bătrână nu era, îi era însă greu. Cred că avea ceva la un picior. Dar doctorul Norden o va face sigur din nou sănătoasă, nu crezi și tu mami?

– Sigur, răspunse Rosemarie îngândurată, căci trebui să se uite din nou la ceas.

– Dacă am avea o bunică, ar fi mai bine, își dădu Gaby cu părerea, atunci n-ar trebui să te obosești permanent cu atâtea. Mulți copii din clasa mea au o bunică, care are grijă de ei.

Da, dacă am fi avut cel puțin o bunică, se gândi și Rosemarie. Dar ele nu aveau nici una, nu aveau pe nimeni. Părinții soțului trăiau în Austria și aveau alți copii și nepoți. Mai veneau uneori prin împrejurimi, dar Rosemarie nu vroia să-i împovăreze cu grijile ei.

– Trebuie să plec, Gaby, spuse ea. Întinde-te puțin, draga mea. Apoi poți să te joci până vin eu și să nu deschizi nimănui.

– Știu deja mami, răspunse Gaby. Doar nu sunt proastă.

Ea primi încă un sărut drăgăstos de la mami, apoi Rosemarie plecă în grabă ca de obicei. Trebuia să ajungă la

timp. Șeful ei era morocănos dacă întârzia și un minut. Nu avea nici un fel de înțelegere pentru faptul că trebuia să îngrijească un copil.

În graba sa, traversă strada alergând, fără să se uite și nimeri în pieptul lat al unui bărbat, când alunecă pe coaja unei banane aruncată pe jos.

– Hei, sus! spuse el și Rosemarie văzu șocată doi ochi deosebiți, de o culoare deosebită: albaștri ca viorelele.

– Scuzați-mă, murmură ea. Mă grăbesc foarte tare.

Ea se grăbi mai departe, în timp ce bărbatul privea în urma ei. "Păcat" gândi el pentru sine, înainte de a-și continua drumul încet, în direcție opusă.

Rosemarie intră în birou cu două minute întârziere. Șeful departamentului, domnul Prammer, un bărbat mare și gras, o căută cu privirea și se uită apoi la ceas. Apoi râse, satisfăcut.

– Ați întârziat din nou doamnă Dietrich, spuse el caustic.

– Două minute, am să le recuperez, răspunse Rosemarie rece, dacă nu vreți să mă rețineți mai mult.

Asta nu îndrăznise niciodată, dar îi era pur și simplu scârbă, după cum o mustrase, cu priviri care literalmente păreau s-o dezbrace. Nimic nu-i plăcea aici, dar acest serviciu însemna atât de mult pentru ea și nu era atât de ușor să găsească altul, oricât se străduise.

Fața lui Prammer deveni de un roșu aprins.

– Am venit în întâmpinarea dumneavoastră, continuă ea.

– Dacă mai protestați, puteți să vă căutați alt loc de muncă.

– Acest tip de bunăvoință nu o apreciez, răspunse Rosemarie și nu constituie un motiv de a mă concedia imediat. Pot să-l rog pe director să clarifice lucrurile. Și se hotărî chiar s-o facă.

Domnul Prammer mai întâi se retrase. Rosemarie bănui ceva, că desigur se gândește la alte șicane, însă era acum într-o stare sufletească deosebită, încât nu se mai gândi la consecințe. O pereche de ochi albaștri o priviseră o clipă și parcă i se oprise răsuflarea pe loc.

O oră mai târziu fu chemată la directorul Kaiser. Era un om mai în vârstă, foarte iubit în întreprindere. Tuturor le fusese mai întâi groază, când dorise să se pensioneze, și Prammer desigur ar fi fost avansat, deoarece era înrudit cu proprietarul firmei de import-export.

Directorul Kaiser o privi pe Rosemarie mai degrabă cu bunăvoință decât pregătit s-o pedepsească.

– Știți de ce am dispus să vă cheme? întrebă el.

– Probabil domnul Prammer m-a reclamat, răspunse Rosemarie ferm. Într-un cuvânt, am venit cu câteva minute întârziere, dar întotdeauna le-am recuperat. Trebuie să-i pregătesc masa de prânz fetiței mele.

– Nu aveți pe nimeni la copil? întrebă el.

– Nu, nu-mi pot permite nici un ajutor, nici o grădiniță privată măcar, domnule director. Oricum, Gaby merge deja la școală și n-o mai pot duce nici la grădinița de stat. Există prea puține locuri.

– Cunosc problema, doamnă Dietrich, spuse el. Nu vă dau nici un avertisment. Aș vrea doar să vă spun că în curând se va schimba câte ceva pe aici.

– Ieșiți la pensie, spuse ea încet.

– Da, ies la pensie și în afară de asta, firma a fost vândută. Astăzi s-a semnat contractul.

– Și atunci, domnul Prammer va prelua funcția dumneavoastră?

– Nu, domnul Prammer va pleca, surâse el fugar. Poate este pentru dumneavoastră o mică consolare. Nu cred totuși că se vor face schimbări de personal. Aș vrea să încercați să nu se afle despre această discuție confidențială. Aș vrea doar să împiedic să vă dați demisia în mod precipitat. Dificultățile dumneavoastră cu domnul Prammer îmi sunt cunoscute de ceva timp.

Presupun că noul proprietar al firmei va avea vederi ceva mai largi și de asemenea înțelegere pentru situația dumneavoastră, deoarece el însuși este tată. Acum se cheamă că pentru dumneavoastră totul se va încheia, trebuie să rezistați doar șase săptămâni. Pot să-mi închipui că domnul Prammer va avea o atitudine foarte rea.

– Vă mulțumesc pentru consiliere, domnule director, spuse Rosemarie încet. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Nu pot decât să mă apăr, am să rămân să-mi câștig existența.

Nu era o situație prea veselă, știa prea bine directorul Kaiser. Nici el nu se bucura prea mult de starea de liniște care avea să urmeze, deși el nu trebuia să-și facă griji din punct de vedere financiar. Însă el era văduv, ambii săi fii se căsătoriseră.

Unul trăia în America, altul era manager de hotel în Tenerife. Acolo ar fi fost oricând binevenit, însă el vroia să trăiască aici, nu acolo.

Domnul Prammer era un om insuportabil, acum însă Rosemarie avea un motiv să lase totul în urmă, chiar și ostilitatea lui. Ea rămase încă două minute peste program, apoi plecă spre casă.

Gaby fusese cuminte, ca totdeauna. Acest copil era tot norocul ei, doar că Rosemarie își făcea mereu griji îngrozitoare dacă îi lipsea ceva, căci tatăl lui Gaby, cu care avusese o căsătorie reușită, murise la treizeci și doi de ani de leucemie. Doctorul Norden o asigurase însă că analiza sângelui lui Gaby părea a fi în ordine perfectă, însă Rosemarie se interesase mult de această boală și știa că exista pericolul unei predispoziții la astfel de boli, și încă nu se știa cu certitudine dacă nu este ereditară.

– Cum ți-ai petrecut după-amiaza, scumpetea mea? o întrebă Rosemarie duioasă.

Gaby pictase și modelase, la așa ceva dovedea deja foarte mult talent.

– Și apoi am privit pe fereastră, mami, povesti ea. Am văzut-o pe doamna din cabinetul domnului doctor Norden. O locui oare pe aici prin apropiere?

– Asta, din păcate, chiar nu știu, Gaby. Ți-a plăcut atât de mult?

Gaby aprobă, dând din cap.

– Foarte mult, mami. Așa îmi imaginez eu o bunică adevărată.

Rosemarie se simți tare mâhnită în inima sa. Din nou citise un anunț în ziar."Se caută înlocuitoare de bunică", așa se chema, "Oferim casă și masă".

Însă ea nu avea nimic de oferit. Ceea ce câștiga, abia îi ajungea pentru Gaby și pentru ea. Chiar nu mai vroia să se gândească la asta. Ce ar trebui să facă? Căci dacă ar căuta o nouă locuință, aceasta precis ar însemna o chirie mai mare.

O jumătate de an mai are timp, apoi casele vor trebui evacuate.

Locuințele erau foarte simple, fără nici un fel de confort, iar chiriile fuseseră foarte convenabile. Tot ce-l preocupa pe proprietarul casei era să-și încaseze chiriile. În timpurile de astăzi nu merita să renovezi aceste case, mai bine le dărâmai

și construiai altele noi, pe care puteai să le exploatezi cu o chirie mai mare. Era de fapt un cartier foarte căutat, așezat undeva la marginea orașului, la distanță destul de mică de centrul acestuia și totuși la periferie. Aceste case erau rămase din vremuri de mult trecute. Peste ele trecuse războiul cu bombele sale. Ele nu se mai potriveau acum imaginii orașului.

– Ești așa gânditoare, mami, spuse Gaby serioasă. Ne jucăm un pic?

Dacă am avea puțin noroc, se gândea Rosemarie. Doar atât ca Gaby să nu trăiască în sărăcie.

***

Lutz Bendix, tatăl lui Thomas, nu avea griji financiare. El nu trebuia să se gândească temător la viitor. La cei treizeci și șase de ani, realizase deja tot sau doar mai mult decât își propusese.

Cu toate acestea, era la fel de modest ca la început. Pe atunci, când se născuse Thomas, în lumea sa ca și în căsătoria sa, totul fusese în ordine.

Însă soției sale, doamna Rita, care pornise ca și el de la condiții modeste, banii i se urcaseră repede la cap. Ea și-a

dorit mereu să aibă mai mult, tot mai mult. Și nu avusese nici un fel de înțelegere pentru el, căci Lutz nu avea timp pentru distracții și călătorii.

Ea făcea cele mai frumoase și mai scumpe călătorii singură. Thomas fusese lăsat în grija unei guvernante. Într-una din aceste călătorii, doamna cunoscuse un bărbat, care îi împărtășea înclinațiile și-i putea oferi mai mult ca Lutz. Așa s-a ajuns la divorț.

Lutz primise custodia fiului său, care însă crescu repede. El nu mai avea acum nevoie de guvernantă, totuși cineva trebuia să-l îngrijească. De cele mai multe ori, Lutz rezolvase problema cu o menajeră. Existau însă mereu necazuri.

Ilona Hübner rămăsese până acum cel mai mult, însă motivul îl știa doar Lutz. Și vroise să-l ignore.

– Trebuie să te duci la doctorul Norden, îi spusese Thomas la masa de seară. Din cauza amigdalelor mele. Ele vor trebui să fie extrase.

– Ar fi putut s-o facă deja, se amestecă Ilona. Totul este doar ca să-i mai dai bani.

– Nu trebuie să vă bateți capul cu această problemă, doamnă Hübner, spuse Lutz iritat. Chitanța pentru tratarea bolii vine după aceea. Doctorul Norden știe ce face.

Thomas zâmbi. El se bucura mereu când tatăl său își impunea părerea în fața doamnei Hübner. O găsea de-a dreptul hidoasă, iar cu noua coafură îi părea chiar proastă.

Ilona tăcu, jignită.

– Va trebui să vă căutați o nouă femeie de serviciu, domnule Bendix, începu ea, apoi făcu o pauză. Doamna Rixner mi-a lăsat cheile. Ea nu mai poate curăța ferestrele.

Lutz îi aruncă o privire piezișă. Și el găsi că noua coafură cu bucle o arăta ca pe cineva capabil să facă numai prostii.

– Ce face de fapt întreaga zi? întrebă el.

– Într-o casă atât de mare, există totuși destul de multe lucruri de făcut, răspunse ea fără chef. În definitiv, și eu trebuie să gătesc de două ori.

– Dumneavoastră chiar nu aveți atâta de muncit cu aceste conserve gata preparate, care-mi stau de fiecare dată în gât, spuse Lutz.

Astăzi, răbdarea sa ajunsese la limită, căci își dorea măcar o dată să aibă o cină liniștită cu Thomas. Ilona se ținuse de el ca un scai. La început pur și simplu o lăsase, apoi devenise tot mai insistentă. Acum, seara, se învârtea mereu în jurul lui.

– De ce nu ieșiți totuși afară? o întrebă Lutz.

– Credeam că nu vi se pare corect, dacă nu stau să vă servesc, răspunse ea.

– Desigur, după orele mesei de seară sunteți liberă. Noi vrem să ne uităm acum la un joc de fotbal. Cred că este mai mult decât clar.

– Atunci, mă duc și eu la film, spuse ea.

– Petrecere frumoasă, îi spuse Lutz ironic.

Era vesel că într-adevăr pleca și Thomas răsuflă ușurat.

– De fapt, nu ne trebuie nici o menajeră, tati, spuse el. Doamna Rixner ar veni să facă totul cu plăcere, dacă doamna Hübner n-ar mai fi aici, dar ea nu vrea să vezi acest lucru.

– Dar doamna Rixner poate veni doar dimineața, Tommy.

– Nu-i nimic. Am cunoscut-o azi la doctorul Norden pe Gaby. Ea are doar opt ani, iar mama sa trebuie să lucreze, deoarece nu mai are tată. Și n-are nici un fel de menajeră. N-are nici măcar televizor. Există și astfel de oameni.

– Există mai mulți decât crezi, băiatul meu, spuse Lutz. Însă trebuie totuși să mă asigur pentru tine.

– Să te asiguri, bombăni Thomas disprețuitor. Eu merg deja la liceu și după-amiezele aș putea veni la tine la firmă. Am putea să mâncăm la restaurant, n-ar fi așa de scump față de cât îi plătești doamnei Hübner și ar avea și un gust mai bun la Oberbauer. Apoi, doamna Rixner este cinstită, chiar n-ai nevoie să-ți faci gânduri cu ea. Ea nu dă târcoale peste tot în jurul tău.

Brusc, Lutz trebui să admită că Thomas ajunsese deja un tânăr rațional, cu care se putea discuta serios. Îl privi cu drag.

Constată cât de mult crescuse în ultimul timp, cum se modela deja fața sa de copil.

– Micuța Gaby ți s-a părut sănătoasă? îl întrebă Lutz.

– Da, desigur. Este atât de mică și subțirică și totuși atât de independentă. Nu este deloc păcat dacă cineva este independent atât de timpuriu. Hübner asta nu te vede decât pe tine. N-ai observat?

Involuntar, Lutz simți cum i se urcă sângele la cap. Cu așa ceva nu se confruntase tânărul încă.

– Nu vreau să observ, spuse el râzând.

– Este încăpățânată, poți să mă crezi, tati. Nu se lasă atât de ușor convinsă, dacă nu-i impui cât mai degrabă o regulă. Mă pune în genunchi deja de mult timp, încât pentru mine ar fi mai bine dacă aș sta la internat. Vrea să mă vadă plecat, ca s-o ajute îngerii să fie cu tine.

– O, Dumnezeule, cum poți să gândești așa? spuse Lutz. Nici nu se pune problema să ajungi la internat. Și în afară de asta, ești bun la școală.

– Dar am putea spune așa, ca s-o facem să plece, tati, explică Thomas. Atunci, ai putea s-o dai afară.

– Cum ți-a venit așa ceva în gând, Thommy? întrebă Lutz interesat, care era într-adevăr uimit că fiul său avea o idee mai bună ca a sa.

– De fapt, este foarte simplu, își dădu cu părerea Thommy. Îi spui că plec la internat, pentru că tu vrei să te căsătorești.

– Dar nu vreau să mă căsătoresc, spuse Lutz șocat. Chiar nu vreau, Thommy.

– Dar nu este nimic real, este doar minciună. Trebuie doar s-o folosești ca motiv și apoi, dacă va băga de seamă că nu se mai poate agăța de tine, își va face bagajele.

– Într-adevăr, nu este o idee rea, spuse Lutz după o lungă pauză, în timp ce-și umplea ceremonios pipa. Dar scumpul meu fiu, dacă totuși m-aș gândi vreo dată să mă însor? Ce vei spune atunci?

– Depinde de femeie, răspunse Thomas. Un cuvințel o să-mi dai voie să-ți spun.

Lutz râse cu poftă.

– Bine, băiatul meu, deci nu-mi voi asuma răspunderea singur. Dar până acum nu mi s-a întâmplat să-mi placă cineva atât de mult, ca să ... Ceva îl făcu să se întrerupă și să se gândească la o ființă absolut fermecătoare, care-i plăcuse foarte mult. Dar cum ar putea să o regăsească în acest oraș mare?

– Eu pot să-mi fac timp să mă uit împrejur, tati, spuse Thomas, pus pe fapte mari. Dar mai întâi trebuie să plece această Hübner.

Lutz Bendix găsi această discuție cu fiul său foarte interesantă și bogată în informații.

– Ești un ștrengar deștept, Thommy, spuse el recunoscând. Și în unele privințe mai perspicace ca mine, îl admiră el.

Ar fi dorit în orice caz ca reflecțiile lui Thomas să fie ale sale.

***

Doctorul Norden se gândise în schimb mult timp la doamna Arnulf și vorbise despre dânsa chiar cu Fee.

– Ar putea să le ajute de fapt amândurora, Daniel, spusese ea gânditoare. Atât doamnei Arnulf, cât și doamnei Dietrich.

– Dificultatea ar fi numai ca doamna Arnulf să se poată hotărî și să vrea nemijlocit să se întâlnească. Dar poate va mai ceda de la dânsa.

– Dânsa trebuie că a avut experiențe foarte rele cu oamenii cu care a convieţuit, spusese Fee cu părere de rău.

– Cum din păcate cam așa se întâmplă cu femeile în vârstă, care locuiesc singure. Posibilități are. Unele cad pradă câte unui tânăr și apoi rabdă toate mizeriile, altele sunt exploatate în alte moduri.

– Așa este, aprobă Fee, citești acum atât de des anunțuri ciudate. Nu vreau să spun nimic mai mult despre ce se ascunde în spatele tuturor căutărilor de câștiguri, dar tot mi se par ciudate.

– Ce fel de anunțuri? întrebă Daniel, atent.

– Că se caută bunici pentru supravegherea copiilor mici, apoi altul despre casă contra rentă pe viață, în care se

promite proprietarului drept de locuit pe timpul vieții și îngrijire în caz de boală. Îmi fac gânduri ce se poate întâmpla în astfel de cazuri. Unii oameni sunt foarte creduli, Daniel. Este rău când oamenii în vârstă sunt înșelați, dacă întind mâna după ajutor.

– Doamna Arnulf nu este atât de vârstnică și este de asemenea o femeie inteligentă. Eu o înțeleg că este prevăzătoare când se gândește la toate cele prin care a trecut. Acea poveste cu Peter a fost destul de rea. Dar doamna Dietrich nu aparține categoriei de oameni care vor să-și găsească un cuib călduț. Ea este o femeie foarte curajoasă.

Fee se gândi apoi un timp și avu o idee strălucită.

– Dacă doamna Arnulf este de acord, ar putea să spună că ne aparține nouă casa ei, iar dânsa doar locuiește acolo în schimbul întreținerii casei, până vom găsi noi să închiriem cuiva.

– Ai o idee minunată, Fee dragă, spuse Daniel. Cu asta desigur va fi de acord. Duminică vine la mine. Atunci, voi putea vorbi cu ea.

Fee primi repede o sărutare. Apoi Daniel vorbi despre Thommy.

– Trebuie să-și scoată amigdalele, spuse el. Injecțiile nu l-au ajutat cu nimic. Pentru mine, riscul este prea mare. Dar cel puțin știu că amigdalele au fost câmpul infecției și nu dinții, cum explicase dentistul.

– Domnul Bendix era însă împotriva operării amigdalelor.

– Voi vorbi cu el, Fee, spuse Daniel. Nu pot sili pe nimeni, dar Thommy are rinichii sensibili și nu trebuie să neglijăm acest lucru. Așa că domnul Bendix va trebui să aibă și acest lucru în vedere.

– Băiatul este în custodia lui, deci va trebui să accepte.

– Da, știu.

– Doamna cred că a fost destul de proastă dacă s-a despărțit de el.

– Vom vedea cât de proastă a fost. El nu este bărbatul pentru care totul se reduce la pat. Deocamdată, nu pare să aibă deloc timp pentru nici o femeie.

Capitolul 3

Duminică, înainte de prânz, Elisa Arnulf își făcuse apariția în camera de tratament. A fost foarte punctuală. Doctorul Norden se grăbi puțin cu pacienții programați care trebuia să-și primească tratamentul, pentru ca ea să nu aștepte prea mult.

– Cum vă merge cu piciorul, doamnă Arnulf? se informă el mai mult din politețe, deoarece știa că piciorul e aproape vindecat.

– Dumneavoastră știți de ce am venit, răspunse ea cu un surâs delicat. Piciorul este bine. Am obținut între timp câteva informații.

– Ați jucat rolul unui detectiv? glumi el.

– Așa s-ar putea numi, răspunse ea cu sinceritate.

Le-am urmărit recent pe Gaby și pe mama ei. Știu unde locuiesc. Mai știu că acele case trebuie să fie dărâmate. Dânsa va trebui să-și caute o nouă locuință.

– Și la asta v-ați gândit, spuse doctorul Norden.

– Da, asta am făcut, dar tot aș vrea să știu mai multe despre doamna Dietrich, iar pe de altă parte n-aș vrea să par drept filantroapă.

Ea îl privi și așteptă.

– În ce privește ultima remarcă, trebuie să vă spun că soția mea a avut o idee care s-ar putea să vă placă.

– Dumneavoastră ați vorbit cu soția despre mine? întrebă ea mirată.

– Asta îmi face bine întotdeauna, când nu mă pot decide singur. Așa, pot să primesc propuneri care să mă ajute, dacă și ea este de acord.

– Dacă dumneavoastră aveți o propunere, o voi accepta, răspunse Elisa Arnulf.

– Mai întâi s-o auziți și apoi să decideți, spuse el cu un surâs ascuns. Dacă dumneavoastră vreți să rămâneți neapărat doar o simplă pensionară, soția mea ar putea să-i spună doamnei Dietrich că ne aparține nouă casa dumneavoastră și că locuiți în ea doar pentru a o întreține.

Ochii ei priviră în depărtare.

– Este o idee strălucită, n-aș fi ajuns niciodată la ea.

– Și totuși, soția mea a avut-o, spuse Daniel.

Trebuie să vă spun că aproape întotdeauna are idei minunate.

– Aceasta este excelentă, spuse doamna Arnulf, entuziasmată. Aș avea doar o remarcă de făcut. Nu cumva doamna să aibă ideea să caute informații despre mine.

– Nu cred că va face așa ceva, dacă am să-i spun că am cunoscut-o pe Gaby și că ar putea fi astfel supravegheată. Doamna Dietrich trăiește foarte retrasă. Domnul Dietrich a murit acum câțiva ani, bolnav de leucemie. Trebuie de asemenea să știți că doamna Dietrich n-a avut parte de căsătorie mult timp. Ea s-a păstrat așa pentru sine și pentru copilă. Gaby l-a cunoscut pe tatăl ei doar bolnav. De fapt, doamna Dietrich a avut totdeauna grija familiei. De asemenea, ar trebui să apreciem că el ar fi putut să facă o carieră deosebită ca fizician.

– Nu primește nici o pensie? întrebă Elisa.

– Doar una foarte modestă. El n-a lucrat decât patru ani înainte de a se îmbolnăvi. Doi ani s-a descurcat doar cu plata concediului medical și alte ajutoare. Doamna Dietrich lucra câte o jumătate de zi, apoi a trebuit să renunțe și la asta.

– Și acum este activă la Euler-KG, dacă ar putea să scape de concurs, am aflat, spuse doamna Arnulf. Firma la care lucrează a fost vândută. S-ar putea acum să-și piardă și locul de muncă.

– Ați aflat foarte multe, observă doctorul Norden uimit.

– M-a preocupat, răspunse ea. Ajung din ce în ce mai mult la convingerea că oamenii sunt așa cum merită, așa că trebuie s-o ajute cineva. Aș insista foarte mult să vă rog să-i puneți întrebarea doamnei Dietrich, dacă i-ar conveni să mă ocup de supravegherea lui Gaby. Își ținu de emoție respirația. Sunt sigură că ați putea s-o faceți, dacă rămâne cum ați spus, că mă ocup de întreținerea casei.

– Vom încerca, spuse el. Știu că dumneavoastră veți face un lucru bun și veți primi mulțumiri pentru asta, doamnă Arnulf.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră, vă cred, domnule doctor. Ar fi bine.

– Am să vă dau de știre, doamnă Arnulf.

– Atunci aș vrea să vă mai spun că, dacă aș putea, le-aș oferi doamnei Dietrich și micuței camerele de sus, însă dumneavoastră va trebui să stabiliți asta ca proprietar.

– Una după cealaltă. Nu vă stresați. Acum, să așteptăm mai întâi să vedem cum decurg lucrurile.

"Sentimentul ei de într-ajutorare o face să devină puțin impulsivă", se gândi el. Așa se ajunge aproape întotdeauna, ca exact acei oameni care dau din inima lor și fără a sta mult pe gânduri, la sfârșit să fie decepționați. El trăise multe asemenea cazuri. Însă cu câtă plăcere ar dori s-o ajute, astfel ca și pentru Rosemarie Dietrich și pentru Gaby să fie bine, iar el s-ar simți demn că a putut să le ajute.

O conduse pe doamna Arnulf acasă, pe strada Rozelor numărul zece. O însoți până la ușa casei.

– Ar fi mai bine dacă ați îndepărta lucrurile de valoare din încăperi, doamnă Arnulf, spuse el cu un zâmbet discret. Dacă trebuie să fiu proprietar aici, doamna Dietrich ar putea rămâne surprinsă că nu țin în propria mea locuință lucruri atât de minunate.

– Vă gândiți la toate, dragă domnule doctor Norden. Vă sunt atât de îndatorată. Dar de mobile nu mă pot despărți.

– Trebuie să găsim o explicație, să spunem că au aparținut tatălui meu. De acolo din cer, o să ne ierte!

– Trebuie că a fost un om minunat, spuse ea încet. Însă a lăsat în urma lui un fiu care-l urmează cu demnitate.

– Mă faceți să mă simt jenat, doamnă Arnulf. Eu doar mă străduiesc să-i urmez exemplul.

Ea îl privi cu admirație. Da, dacă ar fi avut și ea un fiu, care să-i semene lui Robert al ei, cu totul altfel ar fi fost viața sa. Atunci, nu ar fi trebuit mereu să caute și apoi să aștepte să găsească totuși ceva care să dea un sens vieții sale.

***

Doctorul Norden se gândea în drum spre casă.

Apoi se întoarse și se decise pe loc să meargă la doamna Dietrich.

Căci nu știa dacă va fi de acord cu ce se plănuise. Ar putea totuși să spună nu, deoarece și ea lăsase în urmă multe dezamăgiri și lovituri ale destinului.

Oricum avea sfârșitul de săptămână în fața sa, ca în cazul unui refuz să se sfătuiască cu soția cum ar putea să evite o nouă dezamăgire pentru doamna Arnulf.

Rosemarie și Gaby tocmai se întorceau de la cumpărături, deși îi lua mai mult timp duminica dimineață, însă era necesar, căci trebuia să se aprovizioneze pentru toată săptămâna. Altfel, Rosemarie n-avea timp deloc. Singurul lux pe care și-l permisese până acum, dacă putea fi numit lux, fusese un frigider cu un compartiment mare pentru congelare.

În vechiul cărucior de păpuși al lui Gaby, împingea spre casă plasa cu cumpărături. Era o imagine care-l impresionă puternic pe doctorul Norden. Un tablou al sărăciei din timpul nostru, în care pe de altă parte nu se găsește un loc de parcare. Chiar pe această stradă, automobilele erau înșirate unul lângă altul, foarte apropiate, dovedind bunăstarea unora.

– Mami, uite-l pe domnul doctor Norden, strigă Gaby atât de tare și de bucuroasă, încât și el putu s-o audă. Rosemarie Dietrich privea mai mult în sinea sa.

– Ar fi trebuit să n-o iau pe Gaby cu mine la cumpărături? întrebă ea cu teamă, când îl întâlni.

– De ce nu? Mica noastră domnișoară este din nou sănătoasă. A înghițit curajoasă toate medicamentele. Aș vrea însă să vorbesc pe scurt ceva cu dumneavoastră, doamnă Dietrich.

– Atunci, totul este în ordine, spuse ea grijulie.

– De fapt, aș avea o informație îmbucurătoare pe care aș dori să v-o aduc la cunoștință, spuse doctorul Norden. Dacă dumneavoastră veți dori s-o considerați așa.

– Pot să vă invit sus? Însă n-am apucat încă să fac ordine. Va trebui să mă scuzați. Sfârșitul de săptămână este întotdeauna prea scurt și cumpărăturile au prioritate.

Totuși, mica locuință modest aranjată arăta foarte ordonată, după cum putu să constate doctorul Norden. Totul fusese făcut de Rosemarie însăși, cu mijloace modeste.

– Este o problemă foarte personală, doamnă Dietrich, începu Daniel fără înconjur, deoarece nu vroia s-o rețină prea mult din timpul ei foarte strict măsurat. Poate Gaby își amintește de doamna Arnulf, pe care a întâlnit-o în camera de așteptare la ultima vizită la cabinet.

– O, da, a fost foarte drăguță. I-am povestit mamei, spuse Gaby. Eu îi povestesc mamei totul. Am văzut-o, jos, cum mergea pe stradă. Locuiește aici? întrebă copila.

– Nu, dânsa locuiește la noi, în apropiere.

Mai exact într-o casă care ne aparține. Această minciună îi veni puțin cam greu pe buze. Dar trebuia să fie spusă. Doamna Arnulf locuiește în casă și o administrează, continuă el repede. Este foarte singură și mi-a vorbit despre Gaby. Ar dori s-o supravegheze pe Gaby, când sunteți la serviciu, doamnă Dietrich.

– Asta ar fi foarte bine, strigă Gaby, în timp ce ochii lui Rosemarie îl priveau uimiți pe doctorul Norden.

– S-ar putea oare? întrebă ea încet.

– Trebuie să remarc că doamna Arnulf este foarte săritoare și de încredere. Este văduvă și pensionară. Ea a primit-o imediat pe Gaby în inima sa. O cunosc de multă vreme pentru a putea să vă spun că puteți s-o încredințați pe Gaby fără a sta pe gânduri. Nu va mai trebui atunci să vă agitați atât. Dânsa poate s-o ia de la școală și să-i pregătească prânzul. În plus, Gaby ar putea să se joace în grădină.

– Nu e frumos, mami? strigă Gaby. Ți-am spus că este o doamnă foarte drăguță, exact cum îți poți imagina o bunică.

Daniel privea copila.

– Da, și-ar dori foarte mult să țină locul unei bunici, spuse el.

– Dar eu nu-mi pot permite, spuse Rosemarie încet. Am citit mereu în ziar ce se oferă pentru astfel de servicii. Nu am așa ceva.

– Dar nu trebuie să-i oferiți nimic în schimb.

Dânsa are pensia ei și are o locuință foarte drăguță. Este mulțumită, doar că se simte foarte singură, pentru că a fost de câteva ori dezamăgită.

– Noi n-o s-o dezamăgim, nu-i așa, mami? spuse Gaby. Și n-am s-o enervez, sigur nu.

– Se poate oare bucura cineva de atâta ajutor, fără să ofere nimic în schimb? întrebă Rosemarie.

– Oh, dumneavoastră veți ști precis să oferiți ceva, spuse Daniel Norden. Mulțumită acestei înțelegeri, nimeni nu va trebui să stea cu căciula în mână să ceară. Doamnei Arnulf nu-i plac astfel de lucruri. Gândiți-vă la asta și mergeți apoi mâine înainte de prânz până la dânsa: strada Rozelor, numărul zece. Numele său este scris pe ușă. Se va bucura precis.

– Sunteți sigur? Nu este doar o dispoziție de moment? Înțelegeți-mă, domnule doctor Norden, pentru Gaby ar fi frumos, dar pentru doamna Arnulf s-ar putea ca după câteva zile să-i fie prea greu.

– Precis nu, doamnă Dietrich. Nu trebuie să vă faceți această grijă, pentru asta garantez eu.

– Mami, dânsa nu este o doamnă atât de în vârstă, interveni Gaby. Are doar un picior bolnav.

– Care însă s-a însănătoșit deja, spuse doctorul Norden. A alunecat pe polei și a făcut o luxație. Acum însă, piciorul și-a revenit. Dânsa se poate plimba liniștită cu Gaby.

Îi va face la fel de bine ca și copilei.

– Ar fi un dar din ceruri, spuse Rosemarie. Chiar nu pot să cred că mi se poate întâmpla așa ceva. Voi avea în curând un nou șef și încă nu știu cât va fi de sever.

Deci doamna Arnulf a avut informații corecte, gândi doctorul Norden. În orice caz, se pare că nu sunt dificultăți. El găsi că este mai reconfortant să vii în ajutorul oamenilor aflați la strâmtoare, decât să le dai mereu doar medicamente.

Acasă se simți din nou vlăstarul plin de viață, pe care tatăl său îl iubise foarte tare, exact cum era iubit Thommy de tatăl lui.

***

Lutz luase în timpul nopții o decizie. Tot ce gândise Thommy, aprecie că este o idee bună. Acum nu mai vroia să amâne ce era de făcut.

El intră dis-de-dimineață în camera lui Thommy.

– Să mă lași să vorbesc singur cu doamna Hübner, spuse el. După aceea, plecăm împreună.

– Dar numai noi doi, spuse Thommy, care era încă puțin adormit.

– Doar noi doi, preciză Lutz.

– Atunci, mă mai învârt nițel în pat.

Însă și Ilona își făcuse impresia sa după noaptea care trecuse, când îi servi cafeaua la masa de dimineață. Cu noua sa coafură nu reușise încă să se acomodeze să se pieptene. Așa că arăta caraghios.

– Thommy doarme încă, începu Lutz, dar îmi convine. Aș vrea să vorbesc singur cu dumneavoastră, doamnă Hübner.

Imediat, ochii ei se înviorară, obrajii se înroșiră, iar el observă imediat că această introducere îi era pe plac.

– Lucrurile stau astfel, continuă el repede, voi pleca împreună cu Thommy să caut un internat.

– Oh, dumneavoastră vreți să-mi urmați sfatul? întrebă ea cu ardoare.

– Thommy este de acord. Eu aș vrea de fapt să mă însor, spuse el.

Ea deveni brusc nesigură, răsturnă ceașca cu cafea și își aranjă cochet părul.

– Da, aș vrea să mă însor curând și dacă Thommy va fi la internat, dumneavoastră, doamnă Hübner, din păcate, sunteți de prisos.

Acum, totul fusese spus. Culoarea îi dispăru repede din obraji, buzele ei înguste deveniră o linie.

– Ah, așa va să zică, spuse ea țipând.

– Da, asta e, răspunse el, acum ușurat.

– Ați fi putut să-mi spuneți mai de mult, răspunse ea furioasă.

– Desigur, vom respecta termenul de preaviz, dacă așa doriți.

– Să mă lăsați pe drumuri, pe mine ca menajeră, ce înjositor! Nu, îmi ajunge. Astfel de locuri de muncă găsesc oricând. Striga din ce în ce mai tare.

Sus, Thommy trăgea cu urechea și râdea în pumnișorii lui mici.

– Puteți să plecați și imediat, dacă vreți. Vă plătesc pentru luna asta și pentru luna următoare, spuse Lutz.

Ea sări în sus.

– Da, atunci plec imediat. Mă duc să împachetez.

Îi aruncă o privire plină de venin și se grăbi să iasă din cameră.

Lutz răsuflă profund ușurat. Deștept băiat Thommy, se gândi el, fără el aș fi dus-o așa și mai departe.

Nu trecură nici două ore și Ilona Hübner își împachetase deja lucrurile și intrase în posesia banilor promiși. Thommy nu fu de găsit ca să-și ia rămas-bun. El coborâse triumfător treptele să-i cheme un taxi și s-o ajute la bagaje.

– Acum, gata, a plecat. Ai procedat bine, tati, spuse el.

– M-am ținut întocmai de indicațiile tale, băiatul meu. Am să-ți mai cer sfaturi, dacă nu voi găsi singur soluții.

– Înainte de toate, dacă va fi vorba de vreo soție, tati, spuse Thommy aducându-i aminte.

Apoi își luară micul dejun în liniște, căci desigur nu exista nici o intenție de a-l duce pe Thommy la internat, iar lui îi era suficient, dacă putea să facă o excursie cu tati după-amiază.

– Ai să vezi că ne vom descurca excelent singuri, iar doamna Rixner nu va mai avea nici un fel de dureri.

Totuși, Thommy se înșelase din păcate asupra acestui lucru. Doamna Rixner suferea de dureri puternice. După-amiază îl chemase pe doctorul Norden. El trebui să-i prescrie injecții și să-i recomande să nu mai lucreze câteva săptămâni.

***

Gaby nu mai putea să aștepte până duminică dimineață și o zorise pe mami a sa să se ducă la doamna Arnulf, care fusese anunțată deja telefonic de doctorul Norden.

Doamna Arnulf pregătise cu mare plăcere o masă festivă, apoi se decise doar la o ciulama de găină și orez. Așezase masa în bucătărie, ca o adevărată pensionară, care doar conducea o casă minunată.

Căutase chiar o rochie mai veche, pentru ca Rosemarie să nu rămână surprinsă.

Însă ei îi plăcuse întotdeauna să fie bine îmbrăcată, încât arăta și așa foarte distins.

Și acum aștepta, nerăbdătoare. Când în sfârșit se sună la ușă, o trecură valuri de frig și de căldură. Se grăbi la ușă. Pe obrajii săi încă netezi apărură pete roșii de emoție.

Auzise deja vocea lui Gaby.

– Vai, ce casă frumoasă, mami. Și ce grădină grozavă. Privește, mami, ce flori frumoase!

– Nu mă mai zăpăci, Gaby, spuse Rosemarie.

– Mă uit doar, mami.

Apoi, Elisa Arnulf deschise ușa larg, atât de larg cât îi era inima de primitoare când le privea pe amândouă; Gaby cu fericirea în ochi, Rosemarie cu ochi mirați și întrebători.

– Mă bucur că ați venit, spuse Elisa, cu voce tremurătoare. Mă bucur mult. Noi ne cunoaștem deja, Gaby.

– Da, i-am povestit mamei despre dumneavoastră și a fost domnul doctor Norden pe la noi și ne-a spus...

Apoi se întrerupse brusc și se uită la mami.

– Domnul doctor ne-a vorbit despre o ofertă foarte amabilă din partea dumneavoastră, doamnă Arnulf. Dacă-mi dați voie vă rog să mă prezint?

– Dar nu este necesar doamnă Dietrich, numele dumneavoastră îl cunosc deja, iar cu Gaby am discutat chiar foarte frumos. Vă rog să intrați.

Dânsa a văzut și zile mai bune, se gândi Rosemarie.

Este educată și se exprimă frumos. Îi oferea tot ce era important pentru educația lui Gaby. Doar că ea nu putea încă să găsească nimic ce ar putea propune în contraofertă.

– Am o ciulama de găină pe foc, vreți să mâncați cu mine? Ar fi tare frumos. Eu n-am nici un fel de societate, spuse Elisa.

– Dar nu vrem să vă deranjăm, spuse Rosemarie, încurcată. Și este încă devreme.

– Nici mâncarea nu este chiar gata, spuse Elisa. Putem până atunci să discutăm amănunțit. Vroiam doar să mă bucur dacă acceptați invitația mea.

– Ciulama de găină mănânc cu plăcere, spuse Gaby.

Un surâs duios descreți fruntea Elisei.

– Mă bucur mult Gaby, și după masă avem ca desert ciocolată.

– Doamnă Arnulf, mă puneți în încurcătură, murmură Rosemarie.

– Dar cum așa? Mie nu-mi place să mănânc singură. Nu-i nici o bucurie să gătești doar pentru tine. Îmi faceți într-adevăr o mare bucurie.

– Vedeți dumneavoastră, eu trebuie să-mi calculez totul, spuse Rosemarie jenată. Și ... se întrerupse și se uită la Gaby, nu vrei să ieși să te uiți puțin pe afară, Gaby? Aș vrea să vorbesc ceva cu doamna Arnulf.

– Uită-te în grădină, Gaby. Poți să te și joci.

– Dar fii atentă, să nu intri în straturile de flori, îi aminti Rosemarie lui Gaby.

– O, cerule mare, așa rău nu poate să facă, spuse Elisa.

– Casa aparține totuși doctorului Norden, spuse Rosemarie; din fericire, altfel Gaby ar fi vorbit într-una despre toate.

– Deși el însuși are copii și-i plac copiii, grădina este în perfectă ordine, spuse ea repede. Eu sunt foarte bucuroasă că mă ajută. Doar eu locuiesc aici, iar pensia îmi ajunge pentru traiul zilnic. Dumneavoastră nu trebuie să vă faceți nici un gând. Masa pentru Gaby nu intră în calcul. Mie îmi place copila și pentru mine ar fi o mare bucurie să nu rămân tot timpul singură.

– Dumneavoastră nu aveți copii? întrebă Rosemarie.

– Nu, nu mai am pe nimeni de când a murit soțul meu.

Rosemarie își căuta cuvintele.

– Nu este așa că ... se întrerupse din nou, mă gândesc că dumneavoastră n-ar trebui să vă alegeți cu o pagubă, dacă sunteți atât de drăguță să vă ocupați de Gaby, continuă ea, înroșindu-se toată. Lucrurile sunt de așa natură că eu nu pot să vă ofer nimic în schimb, așa cum se promite tot timpul în anunțuri. Am citit destul de des astfel de informații.

– De promis se promite întotdeauna mult, dar de respectat ce s-a promis mai puțin, draga mea, spuse Elisa prietenoasă. Oamenii în vârstă și singuri sunt cele mai bune

ființe de exploatat. Nici nu vreau să știu câte din promisiunile care sună atât de minunat au fost respectate; în final contează încrederea și omenia. M-am ocupat mult de aceste lucruri. Cunosc, doar ca exemplu, un caz, cum cineva de aproape optzeci de ani și-a dat casa și gospodăria pe vorbe, pe promisiuni, că se va simți ca într-o adevărată familie, că va fi îngrijită și nu va avea probleme chiar dacă va fi bolnavă și apoi a fost lăsată să moară de foame, în mizerie. Dar să vorbim despre lucruri frumoase și s-o aducem pe micuța Gaby la masă.

Pentru Rosemarie, a fost pentru mult timp cea mai norocoasă zi. Ea își jură că o va despăgubi pentru acest bine pe Elisa, dar ce noroc însemnase pentru aceasta, când brațele lui Gaby se agățaseră de gâtul ei și micuța o întrebase:

– Cum am voie să-ți spun?

– Poți să cauți singură, scumpa mea Gaby. Tanti Lisa, sau chiar bunico, dacă așa vrei, răspunse ea.

– Bunica Lisa, găsesc că este foarte frumos, spuse Gaby. Îi dai voie și mamei să-ți spună așa?

– Desigur, micuța mea. Mi-ar face mare plăcere.

– Pe mama o cheamă Rosemarie, spuse Gaby.

– Un nume foarte frumos.

– Și strada asta este strada Rozelor, se potrivesc bine împreună, se bucură copila.

– Este de bun augur, spuse Elisa încet și apoi le cuprinse pe mamă și pe fiică într-o privire caldă, maternă, în timp ce ochii lui Rosemarie se umplură de lacrimi.

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc din suflet, șopti Rosemarie mișcată.

Capitolul 4

Lutz și Thommy avuseseră chiar un sfârșit de săptămână frumos, când, în seara zilei de duminică, sosi vestea că doamna Rixner este într-adevăr bolnavă, ceea ce-l făcu pe Lutz knock-out.

– Hübner i-a făcut farmece, spuse Thommy, înverșunat. Dar după un timp de gândire, avu din nou o idee.

– Dacă mă duc la spital pentru amigdale, sunt deja îngrijit acolo, tati, spuse el înviorat. Și apoi vom face așa cum am vorbit. Mâine mă duc la școală, la prânz mergem să mâncăm și după-amiază îmi trece mie ceva prin minte.

– Să sperăm că nu prostii, murmură Lutz.

– Poți să te bazezi pe mine. Ce poate micuța Gaby, pot și eu. Mâine dimineață mergem direct la doctorul Norden.

Atunci o să-și facă el griji cum să scoată amigdalele astea scârboase. Înghit deja din nou cu greutate.

Și aici rămân toate să stea și să aștepte, se gândi Lutz. Nu putea aduce acum nici un om străin în casă. Pe de altă parte se mângâia cu gândul, că ori cu Ilona ori fără ea, lucrurile stăteau cam la fel, pe ea oricum nu se putea pune nici o bază. În aceste condiții, ieșirea ei fusese într-adevăr fără glorie.

– Imaginează-ți numai cum te-ar fi pisat că nu vine doamna Rixner, spuse Thommy și cu asta își făcu tatăl îngrijorat să surâdă.

A doua zi dimineață, plecară la doctorul Norden. Ajunseră acolo, cu câteva minute înainte de opt. Doctorul Norden îi acordă imediat atenție domnului Lutz Bendix și-i spuse că operarea amigdalelor lui Thommy nu poate fi evitată.

– Ele sunt un focar gata să se împrăștie. Rinichii ar putea să fie puternic afectați, explică el.

– Dacă trebuie să fie, va fi, spuse Lutz. Trebuie să ne decidem cât mai repede posibil.

Doctorul Norden fu surprins că Lutz Bendix acceptă fără prea multe insistențe operația.

Lutz îi explică motivul. Thommy avu comentariul său pentru asta.

– Da, atunci vom mai vedea ce este de făcut, spuse doctorul Norden. Se petrecea puțin cam brusc, dar doctorul

Waller, doctorul de specialitate, îl putea opera pe Thommy doar în mica sa clinică privată, așa că Thommy fu luat imediat la sală. Chiar în afara pericolului nu se simțea Thommy, dar era curajos, mai curajos decât tatăl său!

***

Pentru Gaby, această zi începuse deja, trebuise să plece din nou la școală. Se ducea cu plăcere acolo, dar cu și mai mare plăcere mergea acum la bunica Lisa.

Fix la șapte și jumătate, Elisa venise s-o ducă la școală. Rosemarie spusese chiar că ar putea s-o ducă și în continuare pe Gaby la școală, dar Elisa fu de părere că așa se va agita din nou să ajungă la timp la birou, în timp ce dânsa are timp destul.

Pentru Gaby fusese un succes, când prietenele sale de școală se interesaseră cine era doamna.

– Bunica mea, răspunsese ea mândră și fu și mai mândră când auzi părerea lor, că are o bunică foarte drăguță.

Elisa Arnulf era atât de fericită, încât se dusese imediat la doctorul Norden să-i spună că totul s-a rezolvat după dorința ei. Arăta parcă mai tânără și pășea atât de ușor, încât nimeni n-ar fi putut bănui cât de bolnav îi fusese piciorul.

Elisa se interesă de asemenea de Thommy, și află că trebuie să se opereze de amigdale.

Loni avu și ea o vorbă și-i spuse că domnul Bendix, ar fi cu siguranță foarte fericit dacă ar găsi și el o bunică pentru Thommy.

– Dar el are totuși o menajeră, își aminti Elisa.

– A dat-o afară. În orice caz, nu s-a gândit că și femeia de serviciu se va îmbolnăvi.

– La ce clinică trebuie să meargă? întrebă Elisa.

– La doctorul Waller.

– Oare i-ar face plăcere dacă m-aș duce să-l văd? întrebă Elisa.

– Desigur! râse Loni, vicleană. Și el s-a interesat de Gaby.

– Iar Gaby se va bucura precis dacă se va putea întâlni cu el. Vom vedea ce se poate face. Mă simt din nou tânără, Loni. Viața poate fi totuși frumoasă.

Elisa porni pe strada cu magazine. Văzu în vitrine rochițe atât de drăguțe pentru fetițe, încât ar fi dorit să cumpere din dragoste o nouă costumație pentru Gaby. Însă aceasta ar fi putut duce la discuții cu Rosemarie, care s-ar fi simțit din nou îndatorată. Așa că până la urmă cumpără doar lână să-i împletească o jachetă. De când nu mai împletise! Își privi degetele. Erau oare în stare să se mai miște la fel?

Când ajunse acasă, se privi cu atenție în oglindă în timp ce pregătea masa de prânz.

– Gata cu gândurile astea, spuse ea cu voce tare. Nu sunt chiar babă. Doar am ruginit puțin.

Se surprinse fredonând un cântec de primăvară, care-i venise în minte: "Vino, dragă lună mai și fă pomii să înverzească din nou".

Și cântă mai departe, în timp ce pregătea masa. Aranjă masa plină de dragoste înainte de a porni iar la drum pentru a o lua pe Gaby de la școală. Cât de repede trece dimineața, dacă ai grija cuiva!

***

Rosemarie ajunsese în această dimineață cu cinci minute mai devreme la serviciu. Domnul Prammer făcu ochii mari și-i veni să se ciupească pentru a se convinge că este adevărat.

– Probabil că ați auzit că în curând va bate un vânt nou pe aici, pufni el de această dată. Așa se explică faptul că ați putut deodată să fiți punctuală. Dar nu vă va folosi la nimic. Cel care-mi va prelua locul este un băiat foarte sever.

– Nu știu despre ce vorbiți, domnule Prammer, spuse Rosemarie.

– Firma va trece în alte mâini.

Nu veți mai avea un șef atât de indulgent ca mine, doamnă Dietrich, o să vedeți dumneavoastră. Probabil toți vor fi aruncați în stradă. Noi am fost prea generoși.

Rosemarie primi știrea totuși cu spaimă, apoi își reaminti discuția avută cu directorul Kaiser.

– Când are loc schimbarea? întrebă ea.

– În șase săptămâni.

– Și cine va fi noul șef?

– Nu sunt în măsură să vă dau această informație. Treceți la lucru, răspunse el furios.

Ea își văzu de lucru în continuare. Fu conștiincioasă ca totdeauna, dar mult mai liniștită în sinea ei, deoarece știa că Gaby este bine îngrijită. Nu mai trebuia să plece înainte de douăsprezece, să se grăbească la școală pentru a o aduce pe Gaby acasă, să-i încălzească prânzul și apoi să ajungă în cel mai scurt timp din nou la birou, uneori fără a fi înghițit nimic, cu stomacul gol, deoarece în graba sa, aproape n-avea timp să pună ceva în gură. De această dată, mâncă și ea la cantină. Colegii și colegele o priviră mirați, unii chiar consternați.

– Gaby este din nou la spital? fu ea întrebată.

– Nu, slavă Domnului, am găsit o bunică să-i poarte de grijă. Un surâs îi lumină fața.

– Prammer răspândește grozăvii, spuse tânăra dactilografă Helga Mahnke. Că vom fi aruncați din nou în stradă.

– A primit cineva preaviz? întrebă Rosemarie destul de calm.

– Din câte știu, nu, răspunse Helga.

– Oricum, avem termen șase luni, spuse Rosemarie. Prammer vrea doar să creeze o atmosferă proastă noului șef. Să așteptăm, mai întâi.

– Dacă am ști măcar cine preia firma, spuse Helga. Dar despre asta, nimeni nu spune nimic.

– Mai rău nu poate fi, spuse Rosemarie. Cel nou ar fi un om de afaceri mai prost dacă ar lăsa lucrurile așa cum sunt.

Și din nou se întrebă în sinea sa cum de poate rămâne atât de liniștită. De fapt, Elisa Arnulf nu era chiar zâna bună din poveste, care putea să înlăture toate greutățile. Sau poate totuși? De câte ori se gândea la această femeie cumsecade, îi dispărea frica. Căci de duminica trecută trebuia să ia în considerare acest semn bun.

***

În ce fel se schimbase viața Elisei o spunea privirea minunaților săi ochi, când o văzu pe Gaby ieșind de la școală, părăsindu-și prietenele și fugind la ea să-i sară de gât.

– M-am bucurat atât de mult din cauza ta, bunică Lisa, încât nici n-am putut fi destul de atentă, ciripi ea. Pentru asta, va trebui să recuperez mult.

– O să reușim să recuperăm, copilul meu scump, spuse Elisa duioasă. Vor veni la rând multe lucruri frumoase. Mai întâi vom mânca, după aceea ai să dormi o oră și apoi vom face temele.

– Mă ajuți la ele? întrebă Gaby.

– Dacă am să pot.

– Tu poți orice, Buni-Lisa.

Gulașul de vițel era o adevărată poveste, pe care Gaby încă n-o cunoștea. Și ce gust avea!

– Nu este prea scump? întrebă Gaby. Asta e mâncare de duminică.

– A, sunt doar rețete mai vechi pe care le am de la mama mea, răspunse Elisa.

– Era precis tot atât de drăguță ca tine.

– Da, era foarte scumpă, la fel de scumpă ca și mami a ta.

– Sunt bucuroasă că și tu o iubești pe mami, spuse Gaby.

– Merită să fie iubită, își spuse părerea Elisa.

– Domnul Prammer nu este amabil cu mami, explică Gaby. El se enervează mereu dacă mami ajunge cu câteva minute întârziere. De aceea, trebuie să se grăbească mereu. Dar acum nu mai are nevoie să alerge atâta. O privi din nou. Ești o scumpă, Buni-Lisa. Nu vreau să te enervez deloc.

– Nici nu poți, scumpa mea. Tu ești un copil ascultător. Și eu te iubesc foarte mult.

– Thommy n-are nici o mamă, spuse Gaby. Și-ar dori și el o bunică așa de scumpă.

– Thommy trebuie să-și scoată amigdalele. Am aflat astăzi de la doctorul Norden, spuse Elisa. Am putea să-i facem o vizită, dacă îți face plăcere.

– Desigur, îmi face plăcere. Este rău dacă trebuie să-ți scoți amigdalele?

– Nu atât de rău. Trebuie doar să vorbești corect după aceea, încât corzile vocale să rămână în mișcare.

Gaby o privi îngândurată.

– Tu știi foarte multe, spuse ea.

– Am mult timp să citesc, răspunse Elisa, ușor jenată.

– Tu citeai și în camera de așteptare, spuse Gaby. Se află astfel de lucruri în reviste? Mami spune că majoritatea lucrurilor care sunt scrise acolo, nu sunt adevărate.

– Dar unele sunt, răspunse Elisa.

– Mami are timp să citească doar cotidianul, spuse Gaby. De ăsta are nevoie, spune ea. La noi în clasă toți copii au voie să se uite la televizor, doar eu nu. Noi n-avem nici televizor.

– Nu-i încă timpul pierdut, spuse Elisa.

– Și mami spune la fel. Noi două mai bine ne jucăm sau stăm de vorbă una cu alta.

Elisa se gândea că acum multe, multe zile în urmă, ședea în fața televizorului, doar pentru a avea sentimentul că nu este complet singură. Adesea se enerva, dar unele emisiuni erau instructive și pentru copii.

– Există aici un televizor, spuse ea. Ai putea să te uiți din când în când la el, Gaby.

– Mai bine mă duc în grădină, dacă am voie, spuse Gaby.

– Ai voie întotdeauna.

– Toate lucrurile frumoase trebuie să le luăm pe rând, spuse micuța, cu o gândire matură. Mai întâi dormim, apoi facem temele și apoi ne jucăm.

– Ești foarte înțeleaptă, Gaby, spuse Elisa, cu mândria unei adevărate bunici.

Noi vrem ca tu să fii mereu sănătoasă.

Și pentru ea își dorea ca acest noroc să poată fi păstrat pentru totdeauna.

***

O duru când Rosemarie sosi pe la cinci și jumătate s-o ia pe Gaby.

– Rămâneți la masa de seară, le rugă Elisa.

Rosemarie scutură negativ din cap.

– N-am planificat să vă exploatăm, dragă Buni-Lisa, spuse ea din inimă. A fost fără doar și poate o zi lungă și obositoare pentru dumneavoastră.

– O zi minunată, răspunse Elisa. Însă n-avea voie să fie egoistă. Timpul pe care Rosemarie îl putea petrece cu fiica sa era prețios. Nimeni, niciodată, nu avea dreptul să-i lase lui Rosemarie sentimentul că aceste ore nu-i sunt rezervate.

Gurița lui Gaby nu tăcea nici o clipă. Avea atât de multe să-i povestească.

– Și mâine îl vom vizita pe Thommy, spuse ea.

– Pe Thommy?

– Este băiatul pe care l-am cunoscut la cabinetul doctorului Norden, mami. Ți-am povestit despre el. Thommy, cel care avea o menajeră. Acum nu mai are nici una, iar el trebuie să-și scoată amigdalele. Apoi va trebui să vorbească mult din cauza corzilor vocale, așa spune Buni-Lisa și de aceea mergem în vizită la el. Ce ai mâncat astăzi? Ți-a plăcut? schimba ea mereu tema discuției, sărind de la un subiect la altul.

– A fost bun, răspunse Rosemarie, deși varza îi stătea încă în stomac.

– Noi am avut bucățele de carne mici într-un sos foarte bun. Buni-Liza are rețeta de la mama sa. A fost foarte gustos. Apoi am dormit și după aceea am făcut lecțiile. Buni-Liza știe mai multe ca învățătoarea mea.

– Poate a fost și ea învățătoare, spuse Rosemarie după un moment de gândire.

– Am s-o întreb.

– Să n-o întrebi prea mult, micuța mea.

– De ce nu? Eu pot să vorbesc cu ea la fel de bine ca și cu tine.

De ce nu sunt deloc geloasă? se întreba Rosemarie. Nu stă mai mult timp cu Gaby decât mine?

– Ziua a trecut atât de repede, de parcă n-ar fi fost, mami, spuse apoi Gaby.

Și cât se străduia ea singurică de multe ori să și-o umple, se gândi Rosemarie. Înduioșată își cuprinse copila în brațe.

– Am avut mare noroc, spuse ea încet. Și pot să lucrez mult mai liniștită acum.

– Noi ne gândim des la tine, mami. Tu trebuie să te odihnești mai mult, spune și Buni-Lisa. Poate avem un noroc mai mare.

– Ce ar trebui acum să ne mai dorim, scumpa mea?

– O locuință, mami, când va trebui să ne mutăm de aici. Dar Buni-Lisa spune că vrea să vorbească cu doctorul Norden. Sus sunt două camere frumoase. Tu n-ai văzut toată casa, mami. Acolo este și o baie. Și cât de frumoasă e! Noi de ce n-avem de fapt aici baie, mami?

Uite, acum observă și diferențele, se gândi Rosemarie, deprimată. Și ce-o să mai fie când va trebui să ne mutăm de aici?

– Asta e o casă veche, Gaby, răspunse ea încet. Însă noi nu ne putem permite o locuință scumpă.

– Știu asta, mami. Dar tu poți așa, câteodată să faci o baie bună la Buni-Lisa.

– Nu trebuie să exagerăm, Gaby. Mă bucur dacă tu te simți atât de bine.

Niciodată nu și-ar fi imaginat Rosemarie că Elisa își permite să savureze în această casă o libertate fără limite. Doctorul Norden ar putea să cedeze la cererea ei, căci dânsa este o doamnă. În gândurile sale, Rosemarie se întrebase de ce nu încearcă să scoată un câștig din această casă.

Apoi își reaminti că doctorul Norden nu era deloc un om de afaceri, care să alerge după câștig.

Cum va fi însă noul său șef? Domnul Prammer nu putea fi crezut, căci era părtinitor și de această dată chiar putea fi înțeles. Firma fusese încondeiată în cifre înroșite în ziare, dar acum, după ce fusese preluată, era de așteptat să fie reabilitată. Oare va face față noilor cerințe, pe care acesta le va lua? Dacă ar putea să-și facă cel puțin o imagine asupra felului în care arată.

În dimineața următoare, Rosemarie luă ziarul, pe care-l găsi la cutia poștală, cu ea la birou. Întrucât urma să mănânce din nou la cantină, avea timp să citească din el. Poate scrie totuși ceva despre schimbarea proprietarului firmei, în pagina economică.

Ziua începuse ca de obicei. Elisa fusese din nou punctuală s-o ia pe Gaby.

– Nu o răsfățați prea tare pe micuță, Buni-Lisa, spuse de această dată Rosemarie.

– Dar nu e nici un răsfăț, îi răspunse Elisa. Astă seară rămâneți și dumneavoastră la masă. Am să fac ficat cu cartofi prăjiți, ceapă și mere. Trebuie să vă placă. M-am consultat cu Gaby.

– Atunci, particip și eu la cheltuieli, spuse Rosemarie.

Dacă vrea neapărat, se gândi Elisa, trebuie să-mi păstrez rolul încă ceva timp.

În acest timp, Thommy era pregătit pentru operație. Pentru el era foarte interesant, tatăl său era însă foarte îngrijorat.

În această dimineață, i se finalizau și afacerile. Nici operația de amigdale nu era lipsită de pericole și acest gând îl făcea foarte emoționat.

Era prematur pentru Lutz să creadă că vor exista alte lucruri care să-l emoționeze la sfârșitul săptămânii; o femeie, pe care el de fapt nici n-o cunoștea!

Se schimbase atât de mult în aceste câteva zile. Multe îi legau acum pe el și pe Thommy.

El mergea pe coridorul clinicii încolo și încoace, în timp ce Thommy intrase în operație. Știa de acum că într-un sens sunt douăzeci de pași, iar în sens invers uneori doar

nouăsprezece. Se oprea de fiecare dată câteva minute la o fereastră și privea norii negrii care atârnau pe cer și cum îi mișca vântul puternic. Soarele apărea și dispărea, ascunzându-se din nou. Apoi, norii fură biruiți și vântul se domoli.

– Totul a mers bine, spuse doctorul Waller, așezându-și ochelarii cu ramă aurie. Fiul dumneavoastră este puțin toropit, dar puteți să-l vedeți, domnule Bendix.

Doctorul Waller gândi pentru sine că de multe ori părinții sunt mai fricoși decât copiii; mai cu seamă tații sunt uneori mai răi decât mamele.

Thommy îi păru lui Lutz ca un copilaș, atât de slab și de palid. El încerca să vorbească, dar scotea doar sunete răgușite pe gură.

Apoi ochii li se întâlniră. Lutz îi mângâie părul umed, încâlcit de pe frunte.

– Micuțul meu, spuse el cu drag, scumpul meu copil.

Lui nu-i trecuse niciodată prin minte că Thommy era deja la o vârstă la care alți tineri pun la cale cele mai rele lucruri.

Thommy era un tânăr bine educat, de asta se convinsese Lutz foarte repede în cazul Ilonei Hübner, dar referitor la astfel de griji, ca tată n-apucase să-și pregătească fiul. Doar pentru amigdale.

Lutz suferea mai mult decât tânărul, care acum dormea liniștit. El se gândea că lângă patul băiatului nu era nici o

mamă iubitoare, după cum ar fi fost de așteptat. Dar Rita nu-și putuse face timp pentru asta. Când a avut ea de fapt timp pentru copil?

L-ar fi luat pe Thommy cu ea în toată lumea și de aceea nici măcar nu putea s-o urască, deoarece el își iubea fiul foarte mult și fusese mai mulțumit că măcar i-l lăsase.

Capitolul 5

Rosemarie petrecu o dimineață liniștită la birou. Domnul Prammer nu părea că se gândește să predea lucrările noului șef. Era foarte tăcut și gânditor.

La unsprezece și jumătate se apropie de masa de scris a lui Rosemarie și-i spuse că poate lua pauza de masă.

Acum, deveni ea bănuitoare. Oare dorea să-i dea de înțeles ceva, că și postul ei fusese restructurat?

– Mă opresc cum termin, spuse ea.

– Cum doriți, eu plec, mormăi Prammer.

Probabil că își face gânduri pentru viitorul său. Atunci, Rosemarie nu se gândise în nici un fel la ceea ce avea să afle spre surprinderea sa în zilele următoare și anume că domnul Prammer avea un obraz gros ca un elefant.

Deoarece nu avea altceva de făcut, scoase ziarul din geantă.

Din el vroia să afle ce alte posturi sunt oferite, în caz că aici nu va mai avea de lucru. Și de asemenea, o interesau ofertele pentru locuințe, pe care putea acum să le parcurgă în liniște.

Ca de obicei, citea ziarul, începând cu ultima pagină. 79000 de permise de circulație fuseseră ridicate după evidențele statistice în prima jumătate de an; știrea îi sări în ochi și Rosemarie se gândi în primul moment că măcar vor muri mai puțini copii pe stradă, dacă se vor lua astfel de măsuri drastice. Toate mașinile care produceau zgomot trebuia să fie scoase din circulație.

Parcurse și pagina economică, dar nu găsi nimic în ea referitor la cine ar prelua Euler KG. Probabil nu era o știre așa importantă.

Apoi, când vru să urmărească ofertele de locuințe, privirea i se opri pe un anunț tipărit cu caractere îngroșate la "Diverse":

"Doamnă tânără, îmbrăcată în mantou, care s-a ciocnit de mine în timp ce fugea, pe 12 martie, aș vrea s-o rog să-mi telefoneze la numărul anunțat.

O rog foarte urgent. Semne de recunoaștere: ochi albaștri ca vioreaua, foarte urgent!"

Bătaia inimii lui Rosemarie se opri pentru o clipă. Involuntar, văzuse ochii bărbatului, ochii pe care și-i reaminti acum. Și ea simțise că se emoționase atunci.

N-avea nevoie să încerce să-l recunoască. Știa exact cum arată. Dar ce însemna asta? El credea că este doar o fetiță, cum sunt unele, care își fac de lucru la birou și caută o legătură cu el. Dar ea avea o fiică, știa cât de repede te poți aprinde și apoi să ai parte de dezamăgire, mai ales când o femeie nu este independentă.

Și totuși, era conștientă cât de adânc ar fi dezamăgită, dacă un bărbat pe care l-ar iubi nu i-ar accepta fiica de opt anișori.

Gaby era în concluzie mai importantă decât orice bărbat, dar cum încă nu avea treizeci de ani, își permise încă să viseze la el. Era un vis frumos, pe care dorea să-l revadă, exact ca acest bărbat. Dar era mai bine ca acest vis să fie păstrat, decât să ajungă să se trezească la realitate.

O privire, doar o secundă, și el o plăcuse. Se gândise la ea. Se simți mândră ca femeie, nu doar ca mamă. Se simți tânără și apreciată.

Tresări, când Helga se oprise în ușă.

– Mâncați din nou la cantină, doamnă Rosemarie? întrebă ea.

– Da, da, răspunse în grabă Rosemarie.

Helga râse.

– Dumneavoastră nu ați dat curs nici invitației lui Prammer de a lua pauză. Acest individ de rea-credință ar vrea să ne crucifice pe toți. În aparență, cel nou și-ar fi dat acordul să ne spioneze.

– Nu credeți că mergeți puțin cam departe, domnișoară Helga? întrebă Rosemarie.

– Eu îl cred capabil de orice și dumneavoastră cred că la fel, doamnă Rosemarie, răspunse Helga înroșindu-se. Nu i-ar lua nimeni în nume de rău dacă ar vrea să facă pe omul bun în această situație. Cine îl mai vrea însă pe acest individ?

Altădată, nimeni n-ar fi îndrăznit să vorbească așa despre domnul Prammer. În aparență, alții aveau mai multe noutăți decât ea, îi trecu prin minte lui Rosemarie, apoi gândurile îi zburară din nou la anunț.

Ea mergea în fiecare zi pe același drum, încolo și încoace, la aceleași ore. Nu, la prânz nu mai trecea pe acolo de câteva zile și atunci, când se ciocniseră, fusese ora prânzului.

Astăzi, porni încet după închiderea biroului, coborî la parter și chiar rămase visând un timp în colțul intersecției unde se ciocniseră. Se uită în jur, căutându-l. Mulți bărbați îi trecură prin față și câte unul o privi cu interes. El nu era acolo. N-o privise cu interes, fusese surprins, dar ea nu observase atunci, în graba sa, acest lucru.

Își vârî mâinile ferm în buzunarele mantoului, căci sufla din nou un vânt rece. Ce trebuie să fac, se gândea ea? Nu pot

să cred că zeița Fortuna și zeul Amor și-au revărsat deodată bunăvoința asupra mea. Mai important era ca Gaby să rămână sănătoasă, ca ea să nu mai trebuiască să trăiască încontinuu cu teamă că i s-ar putea întâmpla ceva rău copilei.

Între timp, Gaby se simțise întreaga după-amiază cel mai fericit copil din lume. Imediat după masă, fusese cu Buni-Lisa la clinica doctorului Waller. A fost un drum plăcut, care trecea prin străzi liniștite cu căsuțe frumoase.

Gaby luase cu ea o lanternă mică, viu colorată, pe care o comandase la magazinul lui Pappe. De fapt, trebuise să o primească de la Buni-Lisa, dar se gândise că Thommy se va bucura precis de dar, și chiar așa fusese. Dar cel mai mult se bucurase de vizita lor neașteptată.

Vocea sa suna încă străin și aspru, dar lumina din ochii lui albaștri spunea mult mai mult decât puteau să exprime cuvintele.

– De unde ai știut că sunt aici? întrebă el neclar.

– Buni-Lisa a aflat de la doctorul Norden, răspunse Gaby. Așa-i că te miri Thommy, nu o recunoști? Dânsa este cea mai scumpă bunică.

– Cum așa? întrebă el.

– Pentru că se ocupă de mine cu toată dragostea, când mami este la serviciu. Ea are într-adevăr timp și acum am voie să stau în fiecare după-amiază la dânsa. Buni-Lisa mă ia

în fiecare dimineață, mă duce și mă aduce de la școală și am voie și să mănânc la dânsa. Și dânsa mi-a spus că poți veni și tu la noi după ce te faci sănătos, și dacă ai timp.

Cuvintele se rostogoleau peste buzele ei fragede și privirea lui Thommy alerga într-una de la ea la Elisa.

– Îmi dați voie să vin? întrebă el, de data aceasta clar.

– Sigur că da, răspunse Elisa. Dacă n-ai altceva în plan.

– Nu mi-am planificat nimic, spuse Thommy. Cel puțin nu acum, că Hübner a plecat.

– Cine e Hübner? întrebă Gaby.

– Menajera, spuse Thommy. Dar ce doamnă!

Elisa râse în sinea sa. Trebuie să vorbiți mult cu el, le spusese doctorul Waller. Se vedea deja că de la un cuvânt la altul Thommy vorbea mai bine.

– Acum însă e bolnavă și doamna Rixner și atunci m-am gândit că este mai bine să-mi scot amigdalele. Așa voi fi cel puțin câteva zile îngrijit aici, spuse Thommy.

– Cine este doamna Rixner? întrebă Gaby.

– Ea este foarte amabilă, ne ține casa în ordine. Hübner n-a fost în stare să facă nimic. În urma ei a rămas ca într-o cocină.

Manifestarea părerii sale lăsa cu claritate să se vadă că nu-și dorea nimic altceva. Devenise acum din nou plin de viață.

– Mai veniți să mă vizitați? întrebă el.

Gaby o privi întrebător pe Elisa.

– Putem să venim în fiecare după-amiază, dacă nu te vizitează altcineva, răspunse Elisa.

– Cine ar trebui să mă viziteze? Tati vine dimineața și seara. El trebuie să lucreze.

– Și colegii tăi de școală?

– Ei nu știu nimic. Și în afară de asta, sunt gălăgioși și fac numai prostii.

– La noi, ștrengarii fac cel mai des prostii, spuse Gaby, și fetele câteodată. Să te faci sănătos repede, Thommy. Atunci o să putem să ne jucăm. Buni-Lisa are o grădină foarte frumoasă.

– Chiar îmi dați voie să vin? întrebă Thommy încet.

– Sigur că ai voie să vii, spuse Elisa.

– Te-ai simțit rău, când ți-au fost scoase amigdalele? întrebă Gaby.

– Ei, așa și așa, murmură el.

Dar atâta timp cât stătuseră în vizită, el nu acuzase nici un fel de dureri.

– Thommy este într-adevăr foarte drăguț, nu-i așa Buni-Lisa? întrebă Gaby în drum înspre casă.

– Da, este foarte drăguț.

– Să sperăm că are un tată iubitor. Crezi că o să aibă o nouă menajeră?

– Nu știu, Gaby.

Dar fără o mână de ajutor nu pot s-o scoată la capăt.

– Bărbații nu pot să-și facă singuri ordine? întrebă Gaby.

– Tatăl lui Thommy trebuie să se ocupe și el de afaceri. Atunci, nu-i mai rămâne timp pentru celelalte lucruri.

Dar Elisa Arnulf se informase și despre Lutz Bendix. Ea nu mai lăsă totul în voia întâmplării.

– Este vreun șef? întrebă Gaby.

– Da, este șef, răspunse ea.

– Să sperăm că nu este unul ca domnul Prammer.

Elisa își stăpâni un surâs.

– De obicei, copiii drăguți au și părinți la fel de drăguți, răspunse ea.

– Dar nu are bunică, sărmanul Thommy, își exprimă Gaby regretul. Eu sunt fericită că acum am bunică.

Astfel de declarații de dragoste auzea Elisa adesea acum, și viața sa devenise din ce în ce mai veselă. Simțea o căldură binefăcătoare în inimă.

Un vânt rece se pornise din nou spre amiază. Ea îi strânse mai bine mantoul lui Gaby și verifică dacă toți nasturii sunt închiși.

– Mi-e cald, Buni, spuse Gaby, uitând să mai adauge și Lisa.

– Trebuie să fim atente să nu răcești, inimioara mea. Se pare că vremea bună s-a dus.

– Nu mai mergem mâine la Thommy, dacă plouă? întrebă Gaby.

– Atunci o să luăm un taxi, spuse Elisa și fu șocată apoi, căci Gaby remarcă imediat:

– Dar este îngrozitor de scump. Nu putem să facem așa ceva.

Ce mă fac, acum, să ies din încurcătură, se gândi Elisa. De-ar avea o idee bună, ca soția doctorului Norden. Și-i spuse:

– Uite, Gaby, am să-ți spun un secret, zise ea, am câștigat ceva bani.

– Câți? întrebă Gaby, mirată.

– O mie de mărci. Voi mi-ați adus noroc.

– Noi? Mami și cu mine? Dar noi n-am participat la nici o loterie. N-am câștigat niciodată nimic.

– Dar eu am cumpărat un loz și am câștigat, spuse Elisa fără mustrări de conștiință.

– Un loz, spuse Gaby. Mami a intrat și ea o dată într-o loterie, apoi i-a părut rău de bani, deoarece noi n-avem noroc, așa credea ea.

Dar am avut noroc!

Afirmația ei sună surprinzător.

– Ați câștigat și voi ceva? întrebă Elisa.

– Da, pe tine, răspunse Gaby strălucind de bucurie. Ceva mai frumos nu puteam să câștigăm!

Elisa o strânse la piept și o sărută pe frunte. Îi venea să plângă de fericire.

– Dar nu v-am câștigat doar pe voi, ci și bani, și de aceea mâine o să cumpărăm un mantou călduros pentru tine și o să putem să luăm și un taxi ca să mergem la Thommy, dacă va fi din nou vânt și ploaie.

– Îi spunem și mamei?

– Imediat după masă, răspunse Elisa.

Acum, mulțumită acestei inspirații era mai liniștită, pentru că vroia să facă neapărat ceva pentru a ușura viața lui Rosemarie.

***

Schimbarea vremii adusese cu sine și efecte neplăcute. În cabinetul doctorului Norden era mare agitație. Sosiseră mulți pacienți tușind și strănutând, unii chiar cu febră, pe care el îi trimise imediat la pat. Dar dacă nu era neapărat, majoritatea nu vroiau să rămână acasă în pat, pentru că trebuia să meargă la serviciu. Fiecare era îngrijorat de locul său de muncă.

Lutz Bendix nu trebuia să-și facă griji pentru așa ceva, dar nu vroia cu nici un preț să fie bolnav. El era în general foarte rezistent, dar în mod excepțional această zi îl luase prin surprindere.

Mai întâi avu dureri de cap, probabil din cauza emoțiilor care le avusese cu Thommy, să scape cu bine din operație, apoi începuse să-l doară în gât și respirația devenise anevoioasă.

Așa că își făcu și el apariția la cabinetul doctorului Norden.

– Trebuie să-mi dați ceva, ca mâine să mă simt bine, spuse el. Nu-mi pot permite să stau în pat. Ce va crede băiatul meu? Sigur va crede că nu m-am ținut de cuvânt.

– În nici un caz nu aveți voie să mergeți cu gripa aceasta la patul lui, în spital, spuse doctorul Norden cât se poate de serios. Thommy va înțelege. Este un tânăr cu judecată.

– Dar nu este nimeni cu el, nimeni care să se intereseze de el.

– De asta mă îndoiesc, spuse doctorul Norden înviorat. Astăzi a avut deja vizita micuței sale prietene, Gaby și a doamnei Arnulf.

– Gaby? Am auzit de ea.

O fetiță a cărei mamă lucrează undeva. Trebuie că ea i-a dat aripi fanteziei lui Thommy. Sunteți foarte bine informat, domnule doctor Norden.

– Mă informez mereu despre pacienții mei, răspunse Daniel Norden, râzând. Cu doamna Arnulf am o relație personală specială. Dânsa este o pacientă foarte amabilă și chiar mai mult. Ea i-a cunoscut pe Gaby și pe Thommy în

camera de așteptare a cabinetului și acum a devenit bunica mult dorită a lui Gaby.

– Cum așa, bunica mult dorită? întrebă Lutz, curios.

– Dânsa a aflat că mama lui Gaby este ocupată în câmpul muncii și acum o îngrijește pe micuță.

– Ce fel de femeie este? Există într-adevăr încă astfel de femei?

– Da, mai există, domnule Bendix. Este o văduvă, o pensionară. Dar ea nu face din ajutorul său nici o afacere.

– Nu puteți să-mi spuneți una ca asta, așa ceva nu există. Eu aș vrea totuși să ofer ceva, dacă aș putea găsi un astfel de om, care să poată avea grijă de Thommy al meu, să aibă în mod real grijă. Aș putea să-i pun la dispoziție o locuință frumoasă cu tot ce are nevoie în ea, totul gratis, casă, masă și de asemenea o sumă frumoasă de bani, dar nu găsesc pe nimeni, oftă el din greu. Dumneavoastră nu știți cât este de greu să găsești pe cineva care să aibă o inimă bună.

– Ba da, știu, îi răspunse doctorul Norden. Dar prin anunțurile din ziar, astfel de oameni nu pot fi găsiți. Cei care au într-adevăr o inimă bună, se încred foarte puțin în anunțurile atât de promițătoare, așa cum vă încredeți dumneavoastră în anunțurile de căsătorie.

– Adevărat. Dumneavoastră ați negociat? întrebă Lutz.

– Ei acum, un pic m-am amestecat și eu, răspunse Daniel.

– Ați fi putut să vă gândiți și la Thommy, murmură Lutz.

– Dumneavoastră aveați o menajeră. Doamna Dietrich nu avea pe nimeni pentru copil. Și de asemenea nu avea nici bani să plătească pe cineva.

– Doar nu vreți să spuneți că această doamnă, această pensionară, face asta gratuit? își exprimă uluirea Lutz.

– Ba da, așa este, și veți fi uimit că se interesează și de Thommy al dumneavoastră. Dar nu cumva să vă duceți la ea cu vreo ofertă materială. Atunci va deveni foarte acră. Vă spun toate acestea doar ca să vă tratați serios de răceală. Aveți grijă de dumneavoastră și nu-l puneți pe Thommy în pericol, dacă vreți să fiți un bărbat puternic. Mergeți acum acasă, faceți o baie fierbinte, luați aceste tablete, pe care vi le dau. În final, veți transpira bine. Și dați-i telefon lui Thommy și spuneți-i că v-am interzis vizitele ca să nu-i transmiteți și lui gripa. Am încă o grămadă de pacienți de vizitat. După aceea am să trec pe la dumneavoastră, să vedem ce urmează să mai facem.

– Și credeți că această amabilă doamnă în vârstă o să-l viziteze pe Thommy?

– Nu este atât de bătrână, răspunse doctorul Norden, zâmbind pe sub mustață.

– Și nu credeți că ar veni la mine ca menajeră?

– Nu, nu vrea să facă așa ceva. Are pentru asta argumentele sale puternice, pe care nu pot să vi le dezvălui. Dar se va interesa de Thommy cu siguranță.

Acum însă gândiți-vă la sănătatea dumneavoastră. Trebuie să vă spun: "Treceți în pat!".

Capitolul 6

Elisa, Rosemarie și Gaby ședeau în acest timp la masa de seară. Avea un gust minunat. Rosemarie se deconectase. Nu mai vroia să se gândească la anunț, nu dorea să se mai gândească deloc la acel bărbat.

Își făcea acum gânduri cât costase această masă, căci fusese cel mai scump ficat de vițel și încă toate celelalte pe deasupra.

– Am voie să-i spun mamei, Buni-Lisa? întrebă Gaby alintându-se.

– Ei, spune acum, își dădu acordul Elisa.

– Buni-Liza a câștigat, mami. Nu-i așa că e frumos? Imaginează-ți, a cumpărat un loz și a câștigat.

– O mie de mărci, aruncă în treacăt Elisa.

Nu trebuie să-ți mai faci nici un fel de gânduri, Rosemarie.

– Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră, spuse Rosemarie fără invidie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne răsfățați.

– A, un pic. Dați-mi voie să mă bucur. Eu n-am nevoie de multe lucruri pentru mine, am deja de toate. Așa, îmi dați sentimentul că am o familie, asta înseamnă mai mult decât banii. Nu vreau să renunț la aceste întâlniri.

– Nici eu, spuse Gaby sincer.

– Nici eu, conchise Rosemarie, dar trebuie să convenim asupra unei reguli rezonabile.

– Da, asta vroiam și eu să vă propun, spuse Elisa. Am vorbit cu doctorul Norden. Puteți să vă mutați în camerele de sus.

Rosemarie rămase fără grai la întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Chiar și Gaby rămăsese tăcută alături de mama sa.

– Buni-Lisa, dar eu nu pot plăti așa o sumă, spuse Rosemarie blocată.

– Cum așa? Vă costă aceeași chirie ca pentru vechea dumneavoastră locuință. Oricum, nu este mai mare.

– Dar este mult, mult mai frumoasă, șopti Gaby.

– Și doctorul Norden s-a bucurat că nu voi mai sta singură în toată casa, introduse Elisa și propria ei dorință,

pentru că știa oricum că doctorul Norden va fi de aceeași părere. Trebuie însă să vă mutați imediat, spuse Elisa și nu trebuie să așteptați până veți fi evacuate de acolo.

– Dumneavoastră știți deja de evacuare? întrebă Rosemarie, gânditoare.

– Mi-a spus doctorul Norden. Ne-am gândit împreună. Ăsta era purul adevăr și Elisa fu foarte fericită să-l spună, era mândră mai ales cum reușise să conducă discuția.

– Nu te mai gândi atâta Rosemarie, spuse Elisa grăbită. Este cea mai bună soluție. Eu sunt o bunică fericită și mi-aș fi dorit să fiu mamă, copila mea.

Lacrimile începură să curgă șuvoi pe obraji lui Rosemarie. Gaby era șocată, căci n-o văzuse pe mami a ei plângând decât când se întâmpla ceva foarte rău.

– Nu trebuie să plângi, mami, șopti ea. Buni s-a gândit bine.

– Prea bine, murmură Rosemarie cu o voce înăbușită.

– Doctorul Norden vrea să nu-l uităm, fără dânsul n-ar fi fost posibil, spuse Elsa și-i întinse mâna lui Rosemarie.

– Eu aproape nu mi-am cunoscut mama, spuse Rosemarie cu glas pierdut. A murit când aveam trei ani. Am crescut apoi la o mătușă, dar și ea a murit când eram gata să-mi iau zborul. Tata se căsătorise din nou. Între timp, a decedat și el.

O viață udată de lacrimi, gândi Elisa cu compătimire.

– Și eu mi-am pierdut soțul, spuse ea, un om foarte bun și iubitor. Nu mi-a fost dat să am copii. Găsesc că destinul ne-a unit în încercarea de a avea o compensare. Și acum hai să privești mai bine locuința, Rosemarie. Așa, înlătura și ultimele stavile.

Gaby privea cu ochi mari și strălucitori, cum mergeau cele două femei braț la braț și realiză acum că lacrimile pe care le plânsese mami, erau lacrimi de bucurie.

Rosemarie mergea acum entuziasmată prin cele trei camere luminoase, în timp ce Gaby se mândrea cu baia, care ei îi părea impunătoare. Totul era foarte ademenitor.

– Doctorul Norden putea să primească pentru această casă o chirie foarte bună, spuse Rosemarie, care era obișnuită mereu să calculeze totul, pentru că nu-și putea permite să piardă.

– Și eu atunci ar trebui să stau pe stradă, spuse Elisa cu un zâmbet ascuns. Sunt sigură că dânsul nu vrea asta. Privește, copila mea, mobila îmi aparține.

– E o mobilă minunată, spuse Rosemarie încet. Tu ai văzut și zile mai bune.

– Desigur, se poate spune, dar și cele de astăzi îmi plac mult. Le-am așteptat destul. Acum să ne gândim la prezent. Eu îți propun să-ți împachetezi lucrurile.

– Mult de împachetat nu este, spuse Rosemarie încet. Locuința am închiriat-o mobilată. Doar câteva lucruri îmi

aparțin. Când a murit soțul meu a trebuit să vând totul, tot ceea ce realizasem.

Gaby devenise ușor melancolică și din când în când moțăia, privind la amândouă, care vorbeau despre un trecut dureros.

– Îți propun ca Gaby a noastră să treacă în pat și noi putem să povestim mai departe, spuse Elisa.

– Am voie deja să dorm aici, Buni? întrebă Gaby trezindu-se brusc.

– Poți să-ți alegi un pat, inimioară, răspunse ea moale.

– Și mami poate să doarmă aici? întrebă Gaby.

– Da, va dormi aici, răspunse Elisa hotărâtă. O să bem acum un pahar de șampanie, asta nu e pentru fetițele mici. Și tu ai să primești un suc de portocale. Este și așa destul de târziu și noi am făcut astăzi un drum lung.

– Sunt obosită. L-am vizitat pe Thommy, mami. Știi tu, tânărul pe care l-am cunoscut la cabinetul doctorului Norden.

Rosemarie era atât de buimăcită, încât nu putea nici să mai audă bine. Îi trebuia ceva timp să digere totul.

Gaby adormi cu un surâs fericit pe buze, după ce Buni și mami o sărutaseră cu dragoste. Era un copil pentru care totul era acum frumos și ea recunoștea că nu avea a se plânge.

***

– Nu pot să realizez, Lisa, spuse Rosemarie încet. Este ca un vis din care nu vrei să te trezești.

– Mâine dimineață trebuie să mergi la birou. Zilele ce vor urma îți vor dovedi că nu este un vis. Mă întreb mereu cum ai putut să le duci pe toate; serviciul, grija casei, copilul.

– Gaby este un copil bun, altfel n-aș fi reușit, spuse Rosemarie în șoaptă.

– Că este un copil bun, știu, totuși au fost prea multe pentru umerii tăi.

– Trebuia să mă descurc. Cum altfel aș fi putut să procedez? O să avem un nou șef, Lisa, și nu știu dacă nu voi fi concediată. Directorul Kaiser iese la pensie și ...

– Kaiser, scăpă Elisa fără să vrea.

– Îl cunoști?

– Știam cândva un bărbat cu numele Kaiser. Însă este un nume atât de des întâlnit, încât nu cred că este el. Scuză-mă, îmi vin în minte mereu amintiri când aud câte un nume care îmi sună cunoscut.

– Este foarte amabil, spuse Rosemarie. Iar, Prammer, șeful compartimentului, cu care eu oricum nu m-am înțeles,

este dat afară, deoarece aparține familiei vechiului proprietar. El ne-a informat că se vor face unele schimbări. Îți spun toate acestea pentru că s-ar putea să devin șomeră. Nu-mi pot permite să te las să riști.

– Dar trebuie să evacuezi locuința veche, asta e sigur, deci va trebui să te muți. Ar fi chiar de râs dacă n-ai încerca să-ți găsești o nouă slujbă, în cazul în care ar trebui să dai crezare informațiilor primite. Cine preia însă firma?

– Asta este încă un mare mister. Probabil este tot un astfel de boss care cumpără tot ce-i iese în cale și posibil să nu-l vedem niciodată. S-ar putea să aibă oameni care să rezolve totul în numele lui. Pentru firmă poate fi un lucru bun, dar cine se gândește la angajați? Aș vrea să știi totul și că va trebui să mă confrunt cu alte greutăți.

– Nu mai ține totul în tine, Rosemarie. Cu mine poți să vorbești orice. În orice caz, despre locuință nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji. Cu atât mai bine dacă n-ai multe de împachetat. O soluție rapidă este pentru toți cea mai bună. De aici, nici Gaby nu este atât de departe de școală. Drumurile încolo și încoace sunt și ele eliminate.

– Dar aș vrea să vorbesc mai întâi cu doctorul Norden, spuse Rosemarie. Să-mi spună el însuși dacă-i convine și de asemenea ce chirie trebuie să plătesc. Eu am o bănuială că tu vrei să ne subvenționezi din câștigul tău și asta chiar nu pot să accept.

– O să mai vedem cum ne descurcăm, își dădu Lisa cu părerea

– Până acum, noi suntem doar cele care primim, așa nu se poate, spuse acum Rosemarie, cu un ton ferm.

– Într-o adevărată familie, se ajută toți unii pe alții, spuse Elisa. Eu eram îngrozitor de singură, Rosemarie. Nu poți să crezi ce a însemnat pentru mine să vă găsesc.

Rosemarie îi luă mâna.

– Crezi că, pentru noi este altfel? Eu nu pot încă realiza acest noroc, dar vreau să fie foarte clar că nu pot și nu vreau să accept nici un fel de avantaje financiare.

– Știu asta, Rosemarie. Uite, dacă aș fi avut un nepot, i-aș fi cumpărat cu mare plăcere tot felul de lucrușoare drăguțe. Asta trebuie să-mi permiți. Asta îmi oferă mie însămi bucurie.

– Cu tine nu se poate ajunge nicăieri, Buni-Lisa. Pot să-mi bat gura vorbind degeaba și la sfârșit tu faci tot ce simți.

– V-am îndrăgit foarte mult, spuse Elisa.

***

Doctorul Norden tocmai trecea prin fața casei.

Văzu lumina arzând, deși era spre ora zece și se gândi că doamna Arnulf nu poate fi singură. Dacă totul decursese cum spera, nu putea fi decât mulțumit.

Pentru o încheiere reușită a acestei zile obositoare, își programase încă o vizită scurtă la domnul Lutz Bendix. Din nefericire, nu află aici încheierea atât de așteptată a zilei, căci Lutz se afla într-o stare alarmantă. El personal îi deschisese ușa doctorului Norden, dar abia putea să se țină pe picioare.

Daniel Norden rămase consternat. Cu tabletele pe care i le dăduse domnului Bendix, obținuse mereu rezultate bune. Erau foarte eficiente în cazul răcelilor asociate cu febră. Lutz avea însă febră mare și nu putea fi lăsat singur în nici un caz. Trebuia să meargă la clinică.

– Nu există nici o salvare, spuse el jalnic. Desigur, numai din cauza acelui cocteil.

– V-ați îmbătat cu un cocteil? întrebă Daniel îngrozit, căci asta ar fi explicat totul.

– Se poate, dar totul a decurs atât de repede, se bâlbâi Lutz. Fața sa era roșie ca focul și transpirată. Făcuse o reacție alergică, tipică în cazurile în care tabletele sunt înghițite cu alcool.

În acest caz însă, puteau să survină suplimentar puternice perturbații circulatorii. Daniel își făcea reproșuri că nu-l atenționase în mod special pe Lutz Bendix că n-are voie în nici un caz să ia pastilele cu alcool. Dar el știa precis că

pentru Lutz Bendix nu era vorba de așa ceva. Îl putea considera un abstinent convins.

Lutz era complet sleit de puteri. Nu se putea controla aproape deloc. Daniel îl ajută să se îmbrace, îl trase după el până în mașină, îl înveli cu o pătură călduroasă, căci era scuturat tot timpul de frisoane.

Îl duse la clinica Behnisch, unde toate paturile erau ocupate. Lutz fu așezat pe patul din camera doctorului. Doctorul Behnisch și doctorul Norden erau prieteni atât de buni, încât se ajutau reciproc tot timpul, dacă era posibil.

În acest caz, Daniel putea să descrie foarte exact de ce starea pacientului său se înrăutățise. El știa că Lutz se îngrijise corespunzător.

Din fericire, avea o inimă sănătoasă și de asemenea o constituție rezistentă.

– Ar fi putut să arate mult mai rău dacă nu era atât de puternic, spuse doctorul Behnisch.

– Nu trebuie să-mi spui asta, Dieter. Sunt conștient că sunt vinovat.

– Cum poate să se aleagă praful de un astfel de bărbat, când nu are alături o femeie, își exprimă părerea Jenny Behnisch.

– Cât adevăr, spuse Daniel. Nu avusese Rita alături de ea un bărbat tandru și delicat, de ce trebuia să plece să-și caute un altul?

– Din păcate, există puține femei serioase și amabile, spuse Dieter.

– Nu te-ai gândit să te recăsătorești, Rosemarie? întreba cam în același timp Elisa Arnulf. Ești încă atât de tânără.

– Nu, nici nu se pune problema, răspunse Rosemarie, lepădându-se astfel de visul său, pe care abia îl începuse după ce citise anunțul.

– Creșterea lui Gaby nu trebuie să fie tulburată. Este destul de rău când un copil își pierde tatăl așa devreme. Iar acum are și o bunică dornică s-o despăgubească pentru multe!

***

Thommy fu foarte impresionat când, a doua zi, Gaby și Buni-Lisa veniră să-l viziteze din nou. Doctorul Norden fusese la el pe la prânz și-i explicase că tatăl său este foarte răcit și n-are voie să vină să-l vadă la spital.

Thommy îi spuse că ieri nici la telefon nu putuse vorbi cu el.

– Așa este, aproape nu putea să vorbească, îi confirmă doctorul.

– Dar cine-l îngrijește? Acasă nu mai este nimeni.

– De asta am avut eu grijă și l-am dus la clinică, spuse Daniel.

– O, cerule, asta desigur n-o să-i placă deloc. Lui nu-i plac deloc spitalele. Eu credeam că mă păcălește când spunea că nici aerul de aici nu-i place.

– Crede-mă, ar fi vrut cu mare plăcere să vină să stea cu tine, decât să se chinuie cu tusea și strănutul, îi explică Daniel.

Acum, Thommy își făcea griji pentru tatăl său. Elisa își manifestase pe loc compătimirea și-i promise că se va duce să se intereseze de el.

– Dar dacă este molipsitor, nu este bine să te duci la el, spuse Thommy. Mai bine îl întrebi pe doctorul Norden.

– Așa am să fac, Thommy. Și-i mângâie ușor părul ciufulit.

– Toate se întâmplă deodată, spuse el mirat. La așa ceva nu ne-am gândit.

– O să mai venim să te vedem, spuse Gaby. Precis ai să te faci sănătos în curând.

– Însă dacă tati e în spital, chiar nu pot să merg acasă, spuse Thommy.

– Atunci ai să vii la noi, spuse Elisa. O să aranjăm deja. Iar tatăl tău se va face și el repede bine.

Era o mare mângâiere pentru Thommy că le cunoscuse pe Gaby și pe Elisa. Și după ce rămase singur și putu să se gândească liniștit, își spuse că așa a fost mai bine, că tatăl său

a fost de asemenea internat, decât să fi stat singur acasă cu doamna Hübner. Puțintel se gândise și el la ea. Atât de mic oricum nu mai era.

Lutz Bendix avea o zi rea. Se întorcea în patul său când pe o parte când pe cealaltă, nu putea nici să gândescă limpede. Totul părea că se învârte cu el și în jurul său nu vedea pe nimeni, totul îi apărea învăluit în ceață.

Apoi, își dădu seama că lucrase prea mult și nu încercase deloc să se deconecteze.

În câteva zile, o astfel de boală nu putea fi înfrântă, deși doctorul Behnisch rămăsese surprins că doar un cocteil adăugat unei răceli puternice la plămâni putuse să-l aducă în halul acesta. Mai degrabă era o reacție alergică îngrozitor de puternică, însă nu chiar atât de rea ca o durere organică.

Alergia trebuia să treacă într-un interval de timp mediu, însă după ce Lutz ajunsese cam la jumătatea vindecării, începuse să vorbească numai de Thommy.

– Acum totul e în ordine, aș vrea să vorbesc cu doctorul Norden, îi spusese de mai multe ori sorei care avea grijă de el.

În clinică domnea în această dimineață o agitație destul de mare după cele apărute într-un articol de ziar. Sora Martha, care nu putea fi scoasă atât de repede din calmul ei, era complet iritată.

– Aș vrea să știu cine a putut permite să se întâmple una ca asta, explică ea cu voce tare. Dumneavoastră vreți să ne

spuneți nouă surorilor în viitor "doamne" și să adăugați numele de familie respectiv. Asta e cea mai mare prostie. Așa ceva probabil că au gândit-o câteva femeiuști, pentru care meseria le servește doar ca să-și câștige existența. Prin asta se distruge întregul raport de încredere între sora de caritate și pacient. Cum va fi denumită în viitor atunci meseria noastră? Cum, "doamne de caritate"? Persoana ar trebui să fie concediată pe loc. Sunt de treizeci de ani soră de caritate și nu vreau să fiu apelată cu alt nume decât cel de acum. Există printre noi cineva care vrea să fie apelată mai bine cu titlul de "doamnă" urmat de numele de familie?

Nimeni nu mai vroia să discute asupra subiectului, dar toate care se adunaseră în jurul ei, fură de această dată de aceeași părere, deși părerile ei nu întotdeauna întruniseră acordul lor deplin.

– Asta poate fi doar o glumă sau o exuberanță, spuse sora Lore.

– Exuberanța s-a dus, spuse sora Martha mânioasă, iar întâi aprilie n-a venit încă.

– Poate că este o păcăleală anticipată de întâi aprilie, își dădu cu părerea și sora Käthi. Pe mine nu mă impresionează. Dacă cineva mă cheamă brusc cu doamna Spinner, îmi vine să râd. Nu că aș vrea să-mi schimb numele, dar soră Käthi sună cu totul altfel. Cei care au avut această idee, trebuie că au mult timp la dispoziție.

Noi nu avem. Așa că, haideți la treabă.

Jenny Behnisch ascultase un timp și apoi căzuse pe gânduri. Acum se hotărâse să vorbească și cu soțul său.

– Poate că societatea se autodistruge încet, puțin câte puțin, spuse ea. Denumirea de soră s-ar putea ca unora să le sune prea personal. Noi mergem împotriva epocii depersonalizării.

– Trebuie mai întâi să citesc exact ce scrie. Poate că s-a înțeles greșit.

– Nu cred. Dacă și Martha a deschis gura, totul are un cap și o coadă, spuse Jenny.

– Dă-mi și mie articolul, Jenny, o rugă el. Totuși, mă interesează și pe mine.

Jenny îl căută pe afară. Undeva, unde îl citise și ea, bănuia deja cum va reacționa soțul ei. Exact așa a și fost. El luă problema în serios.

– Așa ceva nu poate fi adevărat! Dar ce rost are să discutăm între noi, surorile trebuie să-și spună răspicat punctul de vedere. Ele și-au ales meseria din motive etice, cel puțin marea lor majoritate, și au dorit întotdeauna să aibă o relație umană față de pacienți.

– Și față de medici, aș vrea să adaug, completă Jenny și asta se vede în fiecare loc din spital, oriunde intri chiar și pentru scurt timp și de asemenea trebuie luate în considerare și anumite dificultăți inevitabile meseriei.

– Ai dreptate ca totdeauna, draga mea Jenny. Aici, la noi, vom păstra totul așa ca și până acum. Nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi altfel. Într-un stat democrat trebuie să aibă valoare și libertatea de decizie personală.

– Altfel Martha noastră pleacă pe baricade, spuse Jenny râzând. Nu te mai preocupa acum de prostia asta, se vor îndrepta toate. Dacă acești oameni s-ar gândi, ce ar însemna pentru bolnavi să rețină toate aceste nume? La necaz, chemarea "soră" este mult mai ușoară decât "doamnă" sau "domnișoară".

Dieter zâmbi.

– Am putea să le apelăm și cu "madame".

– Așa ar fi poate mai ușor, spuse Jenny râzând. Deci, domnule doctor, să mergem acum la lucru.

– La ordin, doamnă doctor, răspunse el.

Capitolul 7

Elisa se interesă telefonic de starea domnului Lutz Bendix.

Gaby asculta cu urechile ciulite.

– Scuzați-mă că vă deranjez din nou, începu Elisa, dar este vorba de domnul Bendix. Thommy își face griji pentru dânsul. Pot face ceva pentru tatăl său?

– Domnul Bendix trebuie să rămână încă în clinica Behnisch, doamnă Arnulf. Acum însă este la mine doamna Dietrich.

Asta trebuia să fie ca o atenționare pentru dânsa, să nu spună prea multe.

Rosemarie a trecut deci la fapte, gândi în acel moment Elisa.

Pe de o parte se bucura de constatare, pe de alta nu se îndoise nici un moment de Rosemarie.

Doctorul Norden fusese luat prin surprindere cumva, când Rosemarie venise cu întrebarea dacă într-adevăr vrea să-i închirieze locuința. Din fericire, își aduse aminte discuția cu doamna Arnulf și se lumină.

– O, da, spuse el grăbit. Am vorbit deja despre asta cu doamna Arnulf.

– Dar această chirie mi se pare mult prea mică pentru confortul care se oferă și n-aș vrea în nici un caz să contribuie doamna Arnulf. Dânsa ar trebui totuși să se gândească și la propria bunăstare și să-și restrângă bunătătea sa fără de margini.

Doctorului Norden îi plăcură mult cuvintele lui Rosemarie. Nu doar la doamna Arnulf, ci și la Rosemarie Dietrich se gândise adesea cu simpatie.

– Cel puțin știu cine locuiește acolo, explică el cu răbdare.

– Pot să vă întreb ce chirie ați stabilit? întrebă Rosemarie hotărâtă, și cu această întrebare îl puse în încurcătură. Cum ar fi putut să spună că de fapt n-a vorbit cu doamna Arnulf despre asta.

– I-am spus doamnei Arnulf că nu trebuie să ceară decât suma pe care ați plătit-o dumneavoastră până acum, răspunse el ezitând.

– Așa mi-a spus și dânsa, îi răspunse Rosemarie ușurată. Mi-am făcut gânduri. I-am spus și dânșii același lucru, că această casă poate fi închiriată cu o chirie mai mare. Dar doamna Arnulf mi-a zis că atunci ar însemna ca ea să fie aruncată în stradă. Și cu așa ceva dumneavoastră desigur nu ați fi de acord, domnule doctor.

– Asta nu mi-ar plăcea și nu mi-ar conveni în nici un fel, își exprimă el cu hotărâre răspunsul. Aceasta este cea mai bună soluție pentru toată lumea. Sper să fiți pe deplin mulțumită, doamnă Dietrich.

Ea se înroși toată.

– Foarte mulțumită. Cum aș putea să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine?

– Doamna Arnulf a fost cea care m-a îndemnat, nu eu.

El se simțea acum jenat.

– Dumneavoastră sunteți de o bunătate fără margini. N-aș fi crezut niciodată că voi avea vreodată un astfel de noroc.

– Da, este o femeie extraordinară, un om excepțional, care merită cu adevărat să fie iubit și respectat.

– Despre asta precis nu va putea să se plângă. Noi o iubim foarte mult. Gaby are o bunică, iar eu, domnule doctor, încep să cunosc ce înseamnă dragostea de mamă. Vă promit că nu va rămâne niciodată singură. Și sper ca într-o zi să vă pot răsplăti atât pe dânsa cât și pe dumneavoastră

pentru tot. Ea ezită. Cred că doamnei Arnulf i-a mers cândva foarte bine.

– Da, se poate spune, dar i-a lipsit mereu ceea ce are nevoie o femeie atât de sensibilă. Un copil, sau mai bine mai mulți copii. Ea se va bucura foarte tare, dacă ... Se întrerupse, căci tocmai vorbiseră despre casă, apoi continuă precipitat. Viața sa s-ar fi umplut cu râsul copiilor. Pot să spun doar că și pe mine acest lucru mă bucură nespus.

El răsuflă ușurat după plecarea ei, iar Rosemarie se eliberă astfel de neliniștea sa interioară. Slavă Domnului, ce frumos era să se poată bucura, eliberată de atâtea greutăți prin acest noroc, să nu trebuiască să-și caute alt cămin, un cămin adevărat, unde să n-o aștepte teama că Gaby ar fi putut păți ceva, să nu stea cu teama în suflet că într-o zi va fi aruncată în stradă.

Și cât este de bine că i s-au întâmplat toate acestea. Poate ar fi cazul să răspundă anunțului din ziar, să-și încerce norocul de a mai fi femeie.

Precis va fi o dezamăgire, gândi ea mai departe. Bine că îmi rămân economiile. De la Lisa nu va veni nici o dezamăgire.

Ce ar fi vrut să știe despre acest Bendix? Cine era? Unde mai auzise numele lui?

Gaby veni bucuroasă s-o întâmpine și-i povesti imediat că domnul Bendix este și dânsul internat.

– Dar cine este domnul Bendix? întrebă ea.

– Ai auzit, Buni? Mami are o memorie slabă. Este desigur tatăl lui Thommy.

Elisa veni din bucătărie, puțin încălzită și de asemenea puțin neliniștită, pentru că și ea își făcuse gândurile sale despre ce vorbise Rosemarie cu doctorul Norden.

O sărută pe obraz pe Rosemarie drept salut, și primi înapoi o sărutare afectuoasă, care-i alungă nesiguranța.

– Cred că încă nu i-am spus mamei că Thommy poartă numele de familie Bendix, dulceațo, lămuri Elisa.

– Așa, spuse Rosemarie, acum își aminti că mai auzise acest nume în altă împrejurare.

– Am să mă interesez mâine, când Gaby este la școală, la clinica Behnisch cum se mai simte, spuse Elisa. Dacă rămâne bolnav mai mult timp, îl vom lua pe Thommy la noi, căci nu trebuie să mai stea mult acolo.

– Tu ești bunătatea personificată, Lisa, spuse Rosemarie. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, totul este gata, copilașilor.

Gaby îi arătă după masă noul ei mantou. Era încântător, modern, ecosez, în carouri roșii.

– O, Doamne, trebuie că a costat o mulțime de bani! exclamă Rosemarie, când văzu și căptușeala țesută, verde.

– Chiar atât de rău n-a fost, spuse Elisa și în afară de aceasta, este un cadou de ziua de naștere a lui Gaby.

– Dar nu e ziua ei de naștere, spuse Rosemarie.

– Pentru mine, este. Pentru mine, ziua ei de naștere este ziua în care a venit la mine.

– Și tu primești ceva, mami, șopti Gaby.

– Dar nu ceva cumpărat, spuse Elisa repede, căci mantoul modern de flanel, pe care și-l cumpărase pentru ea însăși, îl îmbrăcase de două ori și cum Rosemarie era de aceeași talie cu ea, poate chiar ceva mai subțire, spera să i se potrivească.

– Pe acesta l-am primit de la o cunoștință, dar este prea lung pentru mine, spuse ea.

Altfel, este aproape nou.

– Putem să-l scurtăm, spuse Rosemarie.

– Nu, ia-l tu. Eu n-am nevoie de atâtea, ce am îmi este de-ajuns.

Două șifoniere ședeau drept dovezi de netăgăduit în cameră, pline de lucruri pe care nu le mai purtase în ultimul timp, ca Rosemarie să nu se simtă îndreptățită s-o refuze. Se bucură mult când Rosemarie probă mantoul, care-i venea turnat și se potrivea cu vremea de afară. Acum avea cu ce să se schimbe. Însă trebuise să fie foarte precaută, să umble cu ocolișuri ca să reușească. Știa acum că Rosemarie nu aparține genului de oameni care sunt fericiți când primesc și mai puțin când dau, așa că se pregătise să-i ofere ce avea nevoie. Și ca să obțină acest rezultat, Elisa părea că devenise zgârcită.

Mult timp, Elisa păru că nu observă neajunsurile, dar mai întâi dorea ca Rosemarie să fie gata mutată aici și apoi, când vor sta împreună în zilele de sfârșit de săptămână, va acționa.

Elisa însă nu mai avea răbdare să aștepte până atunci. Trebuia să rezolve multe încă în timpul săptămânii.

Dimineața următoare o conduse pe Gaby la școală. În același timp, Rosemarie plecă și ea de acasă, căci era de la sine înțeles că și ea dormise aici.

Rosemarie se surprinse că pornise pe un drum ocolitor pentru a trece pe strada pe care-l întâlnise pe bărbatul cu ochii de culoare albastru deschis. Și din nou rămase câteva clipe în intersecție. Dar și de această dată privi în jur zadarnic. Ești o proastă, Rosemarie, își spuse ea sieși, ieri erai bucuroasă că poți să treci peste această întâmplare. Aceasta ar fi sincer cea mai proastă mulțumire pentru Lisa, dacă te-ai lăsa antrenată într-o aventură, căci precis tipul face parte din această categorie. Dar ar fi dat el un anunț, dacă dorea într-adevăr doar o aventură?

Poate că a făcut asta doar în glumă, gândi ea mai departe și poate multe femei au socotit că ar corespunde. Și poate chiar mi s-a părut și mi-am imaginat singură scenarii. Deci, să înlăturăm astfel de gânduri!

Ajunse din nou prea devreme la birou și de această dată fu primită chiar de domnul Kaiser.

– Rândurile se răresc, spuse el. Cine și-a găsit o nouă slujbă, se ridică, mai joacă puțin rolul bolnavului și gata. Domnului nostru Prammer îi place asta în orice caz, să se refugieze într-un spital. Domnului Bendix n-o să-i placă una ca asta.

– Bendix? se miră Rosemarie.

– Da, secretul a fost deconspirat. Domnul Bendix este noul șef. Dacă va apărea pe aici, este o altă întrebare. El mai are și alte firme.

– Mă gândeam eu că este un astfel de om, spuse Rosemarie.

– Deștept, foarte deștept, spuse domnul Kaiser. Cu mine deja nu mai vine în contact, dar aș fi bucuros dacă aș putea să-i las afacerea cu bună-cuviință în mâinile sale, căci întotdeauna este de folos pentru cei ce n-au altă șansă, să aibă locurile de muncă asigurate. Îmi dați voie să vă susțin, doamnă Dietrich? Mă gândesc, măcar moral? Ar fi pentru mine dureros să rămână în urmă o harababură, cu atât mai mult cu cât tocmai am aflat că domnul Bendix este bolnav.

Nu putea fi deci nici o îndoială. Domnul Bendix era tatăl lui Thommy.

Și abia acum realiză Rosemarie când auzise numele lui, chiar alaltăieri, când Prammer vorbise la telefon.

– Bendix? strigase el, ăsta e o bucată tare! Acest parvenit! Ce a construit de fapt cu forțele lui proprii?

Ce-i drept, nu pusese deloc în legătură numele rostit cu noul proprietar.

– Eu cred că domnul Bendix nu este deloc un bărbat rău, spuse directorul Kaiser. El a pornit de la o afacere mică, este însă bine fundamentat și n-a luat niciodată pentru sine. Vă veți înțelege precis cu el, doamnă Dietrich. Dumneavoastră faceți performanță și nu vă jucați ca aceste găini opărite, care doar cotcodăcesc și nu produc nimic. Scuzați-mi vă rog această comparație, dar eu am fost crescut în alte timpuri. Atunci se cereau rezultate la cerințe justificate, dar dumneavoastră vă puteți prezenta în acest fel, asta aș vrea să vă transmit din inimă. Dumneavoastră veți decide, ca totdeauna. Eu pot doar să vă spun că mi-am dat silința să scot pentru dumneavoastră un salariu mai bun, însă a fost zadarnic, deoarece dumneavoastră înșivă n-ați depus nici o cerere.

– Dar nu puteam, spuse Rosemarie, nu-mi permiteam să risc.

– Haideți să stăm puțin. În curând, se cheamă că ne luăm rămas-bun.

– Dar poate domnul Bendix are nevoie de dumneavoastră, cel puțin câțiva ani.

– De mine, un bătrân? O, Doamne, ar fi frumos dacă aș mai putea face ceva, dar trebuie să vă rog acum să nu mă întrebați cât am îmbătrânit? Trebuie să facem loc și tinerilor

să muncească. Eu nu vreau să neg meritul nimănui. Dar să fii atât de inactiv, asta nu-mi pot propune.

Era ciudat, să lucrezi ani de zile sub același acoperiș și abia în fața despărțirii să ajungi să stai de vorbă. Deși, aici, în acest birou, domnul Prammer ar fi avut ocazia s-o spună.

– Eu privesc cu plăcere în trecut, domnule director, spuse Rosemarie gânditoare. Accidental, domnul Bendix nu-mi este necunoscut. Nu-l cunosc personal, însă ... ah, asta este o problemă cam încurcată.

– În ce fel? Poate nu vreți să-mi spuneți?

Așa relată Rosemarie întreaga poveste, cum Gaby și Thommy s-au cunoscut și ea a intrat în vorbă cu Elisa Arnulf. Era atât de adâncită în povestire, încât nu observă că domnul Kaiser ascultase mai întâi cu mare atenție și apoi, de atâta încordare, părea că ațipise. Și cum părea căzut pe gânduri, observă și ea într-un târziu, că tăcea și se gândea prea mult.

– Acum, domnul Bendix ar fi obligat de două ori față de dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet de neînțeles, care îl făcea să pară deodată cu mult mai tânăr. Povestea pe care mi-ați spus-o sună foarte nostim. Este încurajator să poți spera că în aceste vremuri mai există astfel de oameni.

– Doamna Arnulf este o doamnă minunată, spuse Rosemarie.

– Da, ar trebui să-i meargă bine, spuse el cu o intonație ciudată. Mai am astăzi de terminat în afara casei încă câteva

lucruri, doamnă Dietrich. Vreți să fiți atât de amabilă să-mi rezolvați corespondența?

Dacă ar fi fost mereu așa, gândi Rosemarie, dar totul părea acum să se schimbe spre bine, de când Elisa Arnulf intrase în viața sa, ca o adevărată zână bună!

***

Așa gândea și Lutz Bendix, când Elisa apăru în clinică. Și lui îi era oarecum mai bine. Putuse chiar să mănânce ceva de dimineață.

Desigur, nu-i plăcea să stea lungit în pat și să primească vizita unei doamne, era pentru prima dată în viața lui, dar grija pentru Thommy cântări mai greu decât scrupulele sale.

– Am crezut că pot să contribui la liniștea și la însănătoșirea dumneavoastră, domnule Bendix, dacă veți afla că Thommy poate rămâne la mine până veți fi complet sănătos. El este de acord.

– Asta pot să-mi imaginez, spuse Lutz. Voi ști să prețuiesc amabilitatea dumneavoastră. Este o situație de-a dreptul fatală pentru mine. M-a surprins în cel mai nepotrivit moment.

– Până la urmă totul va fi bine, spuse Elisa blajin.

– Cât mai repede posibil, mormăi el.

– Nu trebuie să ne supraestimăm forțele, spuse ea.

Ea îl observă cu bunăvoință. Îi plăcu mult tatăl lui Thommy.

– Thommy va avea nevoie de câteva lucruri, spuse Lutz oftând. Dacă v-aș da cheia casei, ați putea să i le duceți? Aș putea să-mi permit să vă rog? spuse el și se simți din nou foarte jenat.

– Absolut. Îmi acordați o mare încredere, răspunse Elisa.

– Fără ezitări, răspunse el.

– Elisa surâse rafinat. Sunt totuși o străină pentru dumneavoastră.

– Nu mai sunteți. Și în afară de aceasta, doctorul Norden mi-a povestit multe despre dumneavoastră. Eu aș fi vrut să vă rog să acceptați să ne fiți menajeră.

– Această ofertă trebuie s-o refuz, răspunse ea prietenoasă, ceea ce nu înseamnă însă că Thommy nu este binevenit la mine în orice moment. Vom vedea cum aranjăm. Copiii se înțeleg deja bine.

Apoi el îi dădu cheia și scoase câteva hârtii de o sută de mărci din portofel.

– Pentru început, spuse el jenat. Vă rog să-i luați ...

Elisa scutură negativ din cap.

– Să fie foarte clar, spuse ea energic. Acum stați să vă faceți sănătos, domnule Bendix.

Ne vom revedea mai des, cred.

– De ce puteți dumneavoastră să dispuneți, doamnă Arnulf? Atunci, mulțumirile mele din toată inima, deocamdată.

Așa cum mergea în drum spre casă, îi trecu prin minte un gând care-i aduse un zâmbet larg pe față. Ce sens minunat luase acum viața.

Apoi, în această dimineață, avu o surpriză uriașă. În fața casei sale se plimba un bărbat, încolo și încoace, iar când se apropie, el rămase pe loc și o privi uimit.

– Nu pot să-mi cred ochilor, spuse el mirat, într-adevăr, Elisa Arnulf.

– Iar tu ești Sebastian Kaiser, spuse Elisa cu un ușor surâs. Ce este lumea dacă nu un sat?

– Da, niciodată destul de mare. Dar să te ferești din calea cuiva, deși locuiești în același cartier?

– Eu nu m-aș fi ferit din calea ta, dacă aș fi știut că locuiești în acest cartier, Sebastian.

– Nu mi-am putut închipui că locuiești aici, Lisa. Cărțile de telefon nu sunt pe cât se pare lecturile noastre preferate, ale amândurora.

– Eu bănuiesc însă ce te-a adus la mine, spuse ea.

– Doamna Dietrich, aprobă el.

Am stat astăzi de dimineață de vorbă cu ea și am aflat lucruri uimitoare.

– Și eu m-am mirat când mi-a vorbit de un director Kaiser. Sper că ai totuși puțin timp. Vino înăuntru, trebuie să pregătesc masa înainte de a mă duce s-o iau pe Gaby de la școală.

– Ce casă frumoasă, Lisa, stabili el pe loc. Cât despre povestea cu pensionara, dă-mi voie să n-o cred. Un director de tribunal lasă în urma sa totuși o femeie bine situată.

– O, Dumnezeule, sper că nu i-ai spus ceva lui Rosemarie!

– Nici un cuvințel. A trebuit întâi să fiu convins că nu e vorba de o potrivire de nume. Dar de ce acest joc ascuns, Lisa?

– Am fost prea des dezamăgită, dragă Sebastian. De fiecare dată când cineva simțea că am bani, primeam câte o lovitură. Am devenit bănuitoare. Va trebui să taci în continuare, îi ceru ea energic.

– Pe cuvânt de onoare! Nu vreau să-mi stric relația cu tine după ce atâția ani de zile nu ne-am văzut. E frumos. Au rămas atât de puține lucruri din zilele de altădată.

Apoi se desfătară cu amintiri din copilărie, cum crescuseră împreună, când locuiau în case învecinate în Berchtesgarden. De fapt atunci, pentru cei unsprezece ani ai lui, micuța Lisa era copila pe care Sebastian trebuia s-o protejeze.

Mai târziu se revăzuseră întâmplător în München, amândoi deja căsătoriți.

– Da, apoi am fost plecat zece ani în Hamburg, spuse Sebastian. Mi-a plăcut mult acolo, însă soția mea s-a îmbolnăvit. Se îmbolnăvise deja după nașterea celui mai mic dintre băieți. Klaus este acum director de hotel în Tenerife, iar Günther este fizician în fizica atomului în Statele Unite. Iar eu voi fi în curând pensionar. Tu arăți excelent, Lisa.

– Și tu te-ai menținut bine, spuse ea. Dacă aici vor fi toate clarificate, ne vom întâlni mai des să stăm la o șuetă, dar voi pune cărțile pe masă abia după ce Rosemarie va locui aici și de asemenea, totul va fi în ordine cu slujba sa. Trăiesc din nou, acum de când este ea aici. Îl privi cercetător.

– Cum așa, de ce te interesezi de Rosemarie?

– Sper că nu mă acuzi de intenții necinstite, glumi el. N-am avut prea mult de-a face cu ea. Prammer a fost șeful ei de birou. Dar am auzit că trebuie să predea locuința și am avut într-adevăr intenția s-o invit să stea la mine, deoarece vreau să mă restrâng.

– Rosemarie are acum locuință.

– Da, știu. Și mai știu că a tras un mare loz norocos cu tine. De altfel, Bendix va prelua firma.

– O, dragă Doamne, spuse Elisa. Asta poate rezolva toate problemele.

– Cu asta se ocupă deja doamna Dietrich. Dar eu nu văd nici una. Ea este un executant excelent. Și sper că va primi și o mărire considerabilă de salariu.

Nu trebuie să aibă nici o teamă.

– Aș vrea s-o păzesc. L-am vizitat astăzi pe Bendix. E un bărbat foarte simpatic.

– Te miști foarte repede, spuse Sebastian Kaiser, uimit.

– Acum știu pentru ce trăiesc. Eram gata să mă resemnez. Nu e deloc bine să ai de toate și totuși nimic, Sebastian. Mi-am luat în casă un băiat de suflet, iar el m-a adus la realitate într-un mod șocant. Și încă multe altele.

– Cu vreun bărbat? întrebă el.

– M-a ferit Dumnezeu, să mă gândesc să mai am o relație, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Aveam cândva atâtea cunoștințe, credeam că mă voi bucura de multă prietenie. Ca femeie rămasă singură, m-am trezit deodată în fața unor străini. Mi-a făcut rău. Se întâmplă să nu mai fii tânăr, să fii în stare să-ți cauți noi prieteni.

– Ei, acum ne-am găsit, spuse el încet. Poate vei avea, în ciuda tuturor misiunilor care te fac fericită, puțin timp și pentru bătrânul tău prieten, care va rămâne complet singur, după ce nu va mai merge la muncă.

Chiar și Elisa Arnulf se gândea în această dimineață, de ce totul trebuie să se întâmple acum, așa deodată. Mai întâi toate necazurile, și apoi, într-o succesiune destul de rapidă, cele mai frumoase și mai fericite evenimente. Și se gândea că totuși este adevărat că în viața fiecărui om există perioade diferite, una mai rea, alta mai bună, între care barometrul stării de spirit este obligat să oscileze.

Capitolul 8

Veni sâmbăta. În sfârșit! Elisa salută dimineața cu un oftat adânc, de ușurare, iar ochii ei începură să strălucească mai puternic decât de obicei, când Rosemarie sosi cu valizele cu lucruri.

Repede, toate fură așezate în ordine. Și Gaby ajutase, ca o fată vrednică. Se arăta a fi o zi de primăvară însorită, care te ademenea la plimbare, iar ele doreau oricum să-și facă plimbarea zilnică la Thommy.

– Hai cu noi mami, o rugă Gaby. Thommy se va bucura precis dacă va putea să te cunoască.

Rosemarie avea însă temeri, căci se gândea că Thommy este fiul viitorului său șef.

– Există încă destule de făcut, Gaby, spuse ea.

Poate vin mâine cu voi.

Elisa putea să-și imagineze ce se petrece în capul lui Rosemarie, dar nu scăpă nici un cuvințel.

Thommy le pregătise o surpriză. El le aștepta gata îmbrăcat.

– De fapt, am voie deja să plec acasă, spuse el brusc. Aici s-au bucurat foarte mult că le eliberez patul mai repede decât se așteptau. Nostalgic, își aruncă privirea afară, pe fereastră.

– Atunci te luăm cu noi imediat, spuse Elisa. Ochii lui Thommy străluciră. Se poate? întrebă el timid.

– De ce nu? Dar comandăm un taxi, spuse Elisa.

– Am voie la aer curat, așa a spus doctorul Waller. Tare aș vrea să ies afară!

Elisa se interesă prevăzătoare la doctorul Waller, pentru a fi cu conștiința împăcată. Da, avea voie. Nu fusese vorba de fapt de o boală, își exprimase el părerea.

Thommy avea o constituție robustă. Trebuie însă să evite eforturile mari.

Așa că o luară pe jos. Gaby se interesa din când în când dacă drumul nu i se pare prea obositor.

– Ești tare palid, spuse ea.

– Când cineva trebuie să stea îndelung într-o cameră, nu e de mirare, răspunse Thommy. Nu vreau să știi cum mă cicălește tati.

El presupusese în orice caz corect, căci Lutz se ferea să facă publice nemulțumirile sale. Simpatica soră de caritate n-a vrut să-l întristeze. I-ar fi crescut și mai mult febra. Își dădu și el seama, după ce se plimbă de câteva ori prin cameră.

– Aș vrea să-l pot vizita pe tati, spuse Thommy. Nu l-am văzut de o veșnicie.

Da, câteva zile pot fi câteodată o veșnicie și Elisa fu înduioșată cât de mult ținea la tatăl său.

– Nu cred că doctorul Behnisch ne va permite, ești abia în convalescență, Thommy, spuse ea. Dar poate are voie să iasă la fereastră. Vom vedea ce se poate face.

Ei îi trecu prin minte că ar putea folosi această ocazie pentru a-i face o a doua vizită domnului Bendix și pentru a-i spune ce-i stătea de fapt pe suflet.

– Ați putea să vă plimbați puțin prin parc, spuse ea copiilor, dar nu vă așezați pe bancă, s-ar putea să fie totuși prea rece.

Pot să am încredere în voi?

– Desigur, Buni, răspunse Gaby. Am eu grijă de Thommy.

Lui Thommy îi plăcu ideea și-i întinse mâna.

Elisa nu se putu abține să se mire de inițiativa tânărului și-l mângâie pe frunte fără rețineri.

Lutz tocmai citea ziarul, când îi bătu la ușă. Un surâs prietenesc îi înflori pe față când intră Elisa.

– Ce amabil din partea dumnevoastră, să veniți să mă vizitați din nou, spuse el.

– Da, am venit să vă spun că l-am luat pe Thommy de la spital. Copiii sunt jos. Puteți să-i vedeți de la fereastră, dar înainte aș vrea să vă mai spun ceva, domnule Bendix.

– Este cumva ceva în neregulă acasă? întrebă el.

– Acolo totul e în ordine. Am luat deja câteva lucruri pentru Thommy. Aș vrea însă să vă vorbesc ceva despre mama lui Gaby. Ea lucrează chiar la firma pe care ați cumpărat-o dumneavoastră. Am aflat asta din întâmplare.

– Deci nu mai este nici un secret, spuse el. Stau aici ca pe cărbuni, în timp ce atâtea lucruri sunt de rezolvat. Dar să vorbim despre dorința dumneavoastră, doamnă Arnulf.

– Doamna Dietrich își face griji că se va face o schimbare de personal. Ea însă nu trebuie să afle în nici un caz că am vorbit cu dumneavoastră despre asta.

– Rămâne secretul nostru, spuse el zâmbind pe sub mustață. Eu nu cunosc încă nici un angajat. În ce birou lucrează dânsa?

– Șeful ei a fost un domn Prammer.

Lutz își încruntă fruntea.

– Oh, ce om! bombăni el.

– Nici lui Rosemarie nu i-a plăcut de el. Vedeți, pentru Rosemarie ar însemna foarte mult dacă ar putea să-și păstreze locul de muncă. Și ea stă acum pe cărbuni și tot

caută prin ofertele de muncă. Eu cred însă că ați pierde o forță de muncă excepțională, dacă n-o veți păstra.

– Dacă dumneavoastră spuneți asta, doamnă Arnulf, sunt convins. Oricum, mă simt dator față de dumneavoastră.

– Nu asta am vrut să spun. O cunosc pe Rosemarie. Este conștiincioasă și foarte cinstită. M-aș bucura dacă n-ar mai trebui să stea în nesiguranță.

– Voi pune totul în ordine la firmă. Ar fi fost bine dacă nu m-aș fi îmbolnăvit. Vă spun că într-adevăr s-a întâmplat în cel mai nefericit moment.

– Poate ați mai putea să-l rețineți totuși și pe directorul Kaiser, deși el împlinește în curând șaizeci și cinci de ani. Rosemarie ar aprecia foarte mult acest gest.

Prea multe nu vroia să-i spună. Totuși Lutz îi aruncă o privire cercetătoare.

– Vă ocupați acum să ocrotiți oamenii, ca un înger păzitor, doamnă Arnulf. Îmi place foarte mult. Aș vrea să vă iau drept consilier în probleme de personal.

– Nu pot să ajut decât oamenii pe care-i cunosc, răspunse ea înroșindu-se ușor.

– Îl cunoașteți și pe directorul Kaiser? întrebă Lutz.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Dar asta Rosemarie nu știe. Nu pot să vă explic acum totul, domnule Bendix. Cândva, a trebuit și eu să mă descurc cumva. Vă rog, credeți-mă că nu sunt o vrăjitoare.

– Hei, asta știu deja. Totul este în ordine, doamnă Arnulf. Mă pregătesc să ajung la fereastră. Fiul meu îmi lipsește foarte mult.

Apoi, când ea îi întinse mâna, el o duse la buze și o sărută respectuos. Asta o aduse pe Lisa înapoi în marele său trecut.

– Nu cunosc secretele dumneavoastră, spuse Lutz cu un surâs și asta mă reține încă, dar simt deja că voi trăi multe surprize plăcute alături de dumneavoastră. În orice caz, este un mod de lucru fermecător și plin de dragoste. Nu-mi permit să vă mai ofer bani, dar aveți toată venerația mea.

– Acum m-ați zăpăcit de tot, spuse ea și ieși repede din încăpere.

Lutz se ridică din pat și se duse la fereastră. Îi văzu imediat pe cei doi copii, mână în mână, plimbându-se în runde ocolitoare și vorbind cu duioșie unul cu celălalt. El nu se făcu observat imediat, iar când fetița se întoarse și căută din priviri fereastra, o văzu, ar fi putut s-o recunoască imediat.

Apoi apăru Elisa mergând spre copii, și imediat amândoi începură să-i facă semne cu mâna. Acum, deschise fereastra.

– Vă rog însă s-o închideți repede, strigă de jos Elisa și copiii fluturând din mânuțe, Thommy mai furtunos și Gaby mai sfioasă. Inima îi bătea cu putere. Imediat, își dădu seama de ce. Îl cuprinse o bucurie tainică și simți că se va însănătoși grabnic.

***

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu doctorul Norden. Tocmai venea de la ultima vizită, făcută acasă la un bolnav. Pentru el nu fusese deloc un sfârșit de săptămână liniștit, dar se bucură când îi recunoscu pe Elisa și pe copii.

– Hei, pe cine văd? strigă el în întâmpinare.

– L-am luat pe Thommy de la clinică și am trecut repede și pe la tatăl său, spuse Gaby, care era încă foarte impresionată de toate aceste evenimente. Iar acum, Thommy va rămâne la noi.

– Sunt sigur că te bucuri, îi spuse doctorul Norden lui Gaby.

– Și eu mă bucur, spuse Thommy.

– Și bunul Dumnezeu, desigur, fu de părere doctorul Norden. În curând, toți bolnavii vor fi iarăși sănătoși, îi surâse el Elisei. Atunci, vă urez un sfârșit de săptămână frumos, doamnă Arnulf.

– Și dumneavoastră la fel, răspunse ea. La noi va fi sigur frumos.

Rosemarie devenise totuși puțin neliniștită, deși n-ar fi vrut să recunoască de când îl văzuse pe Thommy.

Apoi, când îl privi mai atent pe tânăr, se schimbă la față.

– Mă bucur că ești din nou sănătos, Thommy, spuse ea. De auzit, am auzit deja multe despre tine, dar în sfârșit, abia acum am ajuns să te cunosc.

– Și eu mă bucur, spuse Thommy.

– Ați mers destul, acum haideți să vă odihniți puțin, spuse Elisa. Cred că vă este și foame.

– Am pus eu masa, spuse Rosemarie. Trebuie doar să mai pun un tacâm pentru Thommy. Ce are voie să mănânce?

– De toate, răspunse Thommy, mai puțin terci cleios, cum am primit la spital.

Bariera fusese înlăturată. Râseră cu toții și Rosemarie uită că pe Thommy îl cheamă Bendix și că era fiul viitorului său șef.

***

Fee și Daniel Norden găsiră timp în această după-amiază să facă o scurtă vizită prietenilor lor, Dieter și Jenny Behnisch. Copiii dormeau și Leni cea bună îi supraveghea.

Doar un păhărel de vin, îi îndemnase Jenny, însă când începură cu poveștile, timpul trecu foarte repede.

Ca subiecte de discuție nu le lipsise nici unul.

Începură cu discuții profesionale, apoi câteva cazuri interesante, care există întotdeauna, căci amândoi doctorii erau activi.

Din cazul lui Lutz Bendix, doctorul Behnisch mai învățase ceva, cu toate că acesta nu putea fi descris ca un caz dramatic. Întotdeauna putea să tragă concluzii dintr-un caz pe care să le poată extinde asupra altora, care altfel ar fi putut avea un sfârșit dramatic. O concluzie, care spunea că reacția între anumite medicamente și alcool ar putea duce câteodată chiar la deces, dacă pacientul ar avea și alte vătămări organice.

– Dacă ar fi fost vorba de boli ale inimii sau rinichilor, explică Behnisch, dar din fericire Bendix are o constituție robustă. Nu sunt suficient de drastice instrucțiunile medicamentelor, ca să te atenționeze cu ce urmări groaznice te poți confrunta. Nu trebuia să fie un cocteil foarte tare, chiar și un pahar de bere era suficient.

– Nu ne desprindem de meserie deloc, oftă Jenny.

– Avem atât de puțin timp să stăm de vorbă, spuse și Fee. Este de mirare cum pot să te destindă câteva ore cu prietenii.

Acum erau mulțumiți că putuseră să se întâlnească, și soții Norden plecară alături pe străzile liniștite spre casă. Mergeau strâns apropiați unul lângă celălalt, ca o pereche de îndrăgostiți. Frunțile lor erau îndreptate spre cer, gurile

zâmbeau prietenos, gata să-ți dăruiască o vorbă bună. În orice caz, formulă Fee, astfel de seri îi fac plăcere și lui Dumnezeu.

– Așa zic și eu. Cred că mai curând devine posomorât dacă este deranjat din liniștea sa de locuitorii curioși ai acestui pământ, spuse Daniel după o scurtă meditație.

– Știi, tare aș vrea să știu dacă există alte planete, care s-au obișnuit cu modul de viață al oamenilor, spuse Fee gânditoare.

– Universul este atât de mare, atât de departe, draga mea, iar noi pe planeta noastră avem încă atâtea de pus în ordine, încât chiar nu trebuie să ne spargem capul cu celelalte, spuse Daniel. Mie-mi ajung problemele noastre.

– Noi doi n-avem însă nici una, spuse Fee mulțumită.

– Ar trebui să fie bine.

– Se vorbește deja că în viitor copiii se vor naște în cosmos.

– Da, da, pot să sper doar că bărbătușii și femeiuștile vor genera noi vlăstare în aceeași măsură, probabil există încă probleme omenești cu care oamenii de știință nu s-au confruntat încă. Dar în ce mă privește, draga mea, recunosc că nu vreau să întâlnesc copii ai căror părinți trebuie să-i programez la consultații.

– Și așa eram pe punctul de a distruge toate sentimentele, spuse Fee. Cum de ne-om fi găsit noi așa o

pereche de oameni superdeștepți, dacă dragostea nu e decât o greșeală? Eu găsesc ideea asta îngrozitoare, dacă tot despicăm firul în patru, ce altceva face viața frumoasă.

– Nu ne vom lăsa antrenați în disputa asta, scumpa mea, și Domnul fie lăudat, există încă oameni, care chiar dacă sunt persoane mai modeste decât acești superinteligenți, caută pentru noi toți soluții realiste. Da, draga mea Fee, cred că luna râde de noi de acolo de sus.

– Trebuia să știu că vei face ca totdeauna, să mă aduci pe pământ sau, cum se spune: "există unii care orice ai face tot îți înfig dinții în picior", spuse Fee râzând încet. Îmi place luna, așa cum tronează acolo sus pe cer.

– Bun vers, Fee. Iar mâine va fi din nou soare.

– Spre-a noastră încântare, scoase ea încă un vers.

***

Și ce soare apăru! Nimeni nu se putea plânge de așa o duminică.

Complet mulțumită, Rosemarie se răsfăța încă în patul lat și frumos și cât de plăcut era să poți să-ți odihnești privirea prin grădina înverzită, în locul pereților cenușii.

Păsările cântau și zburau dintr-un pom în altul, apoi din nou pe peluză, în căutarea unei râme grase.

În camera de alături, Gaby ședea pe pervazul ferestrei și se uita la o veveriță care se cățărase pe un trunchi de copac cu viteza fulgerului.

O cameră mai încolo, Thommy ședea în patul său și trăgea cu urechea dacă ceilalți se vor fi sculat.

Încet, cu grijă, Elisa pregătise în bucătărie masa de dimineață. Era cu totul altceva când se adunau acum cu toții în jurul mesei, decât când trebuia să stea doar ea singură.

În acest timp, Lutz ședea singur în fața mesei de dimineață și își arunca din când în când, nostalgic, privirea afară, pe fereastră, spre cerul de un albastru strălucitor. Singura sa consolare era că nu trebuia să mai stea încă o duminică în spital. Doctorul Behnisch îi promisese că în câteva zile va fi gata refăcut, dacă nu-și va permite nici o extravaganță.

Nu-și dorea nici o extravaganță. Doar să ajungă din nou la lucru și la Thommy și ... era foarte curios s-o cunoască pe Rosemarie Dietrich, pe care Elisa Arnulf o avea atât de dragă la inima sa.

El își pusese de mai multă vreme ochii pe această firmă, așa încât fusese primul când intrase în discuție schimbarea obligatorie a proprietarului. De angajați încă nu se interesase. Pentru asta își alocase un anumit timp. În orice

caz, prevăzuse, după bilanțul care-i fusese înmânat, că sunt obligatorii câteva schimbări. Despre concentrare și raționalizare nu se putea vorbi în această întreprindere.

Lutz era un întreprinzător dinamic. El înțelesese dintotdeauna să-și adune colaboratori pe care să se poată baza, dar uneori, așa cum era și într-o familie, între ei nu exista nici un acord, iar despre prietenii reciproce nici nu putea fi vorba, nu se mai mira deloc de această dilemă existentă și în noua achiziție.

Lutz nu trebuise să se preocupe deloc pentru câștigarea acestei firme. Fusese chiar bucuros că nu găsise pe nimeni care să participe la licitație. Practic își asumase un risc, care îi adusese ulterior multe nopți de nesomn, acum însă îi era deja mai bine. Directorul Kaiser îi fusese simpatic, doar că nu-i acordase prea mare încredere, însă dacă doamna Arnulf îi luase partea, trebuia să se intereseze mai amănunțit de el, decât o făcuse la prima întâlnire.

Nu trebuia să pară ciudat, dar Lutz o privea pe Elisa într-adevăr ca pe o mică vrăjitoare.

Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, se gândi el s-ar fi însurat cu ea pe loc.

Dar nu gândise oare la fel și despre altele? Gândurile sale rătăceau, se pierdu în vise, ajunse apoi la o oboseală totală și căzu într-un somn adânc, în care putea să-și continue visarea.

– A trecut de partea grea a bolii, spuse doctorul Behnisch către soția sa, când intră și se apropie de patul lui Lutz și-l lăsă să doarmă liniștit mai departe. Nu ne mai putem aștepta la o recidivă.

Capitolul 9

Thommy mâncă tot. El se arătase obișnuit cu lucrurile bune și acum se simțea fericit, încât ceru permisiunea să se adreseze și el cu "Buni-Lisa" doamnei Arnulf, iar mamei lui Gaby să-i poată spune simplu Rosemarie.

Tocmai terminaseră masa de prânz, când sună telefonul. Era Lutz, care abia se trezise și le spuse cu bucurie că doctorul Behnisch îi dă voie lui Thommy să-l viziteze.

– Ați putea să mergeți cu mine? întrebă Thommy.

– Am fi cam mulți, așa deodată, fu de părere Elisa. Așa că te vom duce doar pe tine și te vom aduce înapoi.

– Ar putea merge cu mine măcar Gaby, spuse Thommy. Tati, sunt sigur, abia așteaptă s-o cunoască.

– Asta-i mai lipsea, îl consolă Elisa, în timp ce Rosemarie părea neliniștită.

– Hai să nu presupunem prea multe despre el. Tăiați câteva flori din lalelele cele mai frumoase.

– Câte să tăiem? se interesă Gaby calculând.

– Cinci, răspunse Elisa. Am pregătit și un vas pentru flori. Trebuie doar să avem grijă să nu stăm mult în spital.

– Te gândești la toate, Buni, spuse Gaby. Și dacă îl spargem pe drum?

– Vom vedea, cioburile aduc noroc.

Rosemarie se convinse din nou că Elisa era foarte generoasă, dar în nici un caz ca o femeie care trebuie să-și calculeze mereu banii. Uneori rămânea totuși uimită, chiar și vasele ei nu păreau să fi fost ieftine.

Totul era atât de rafinat, iar Elisa se mișca printre ele cu o naturalețe, cu care ea și oricine altcineva nu ar fi fost obișnuit. Pentru toate acestea, Rosemarie păstra încă o anumită rezervă.

Și ori de câte ori Rosemarie o privea cercetător, Elisa se retrăgea în trecut.

Cu multă atenție și grijă, copiii tăiară lalele, așa încât să nu se observe lipsa lor, iar stratul să arate la fel de minunat.

– Buni-Lisa este o scumpă, nu-i așa, Thommy? întrebă Gaby.

– Tare scumpă. Și mama ta la fel, răspunse el.

– Noi nu ne-am gândit niciodată că va fi totul atât de frumos, spuse Gaby.

– Casa noastră este la fel de frumoasă. Trebuie s-o vezi o dată, Gaby. Totuși, aici îmi place mai mult. Și tatii o să-i placă.

– Acum poate să ne viziteze și el. Buni n-are precis nimic împotrivă. Și dacă el se va întoarce din nou acasă, ai să vii totuși la noi, accepți?

– Aș vrea, dacă nu este prea mult pentru Buni-Lisa.

– Ei cum, ea este încă tânără. Ești de acord că este încă tânără?

El dădu din cap aprobativ, însă se gândea la altceva.

– Dacă mami a ta ar fi la noi menajeră, nu s-ar supăra? spuse el gânditor.

– Ea lucrează însă la un birou și în afară de asta, mă are pe mine, iar majoritatea acestor oameni poate nu le place nici un copil.

– Tatăl meu nu e așa, lui îi plac copiii. Dar voi o aveți acum pe Buni-Lisa.

Gaby îi mângâie ușor brațul.

– Nu fi trist, Thommy și mie îmi place de ea, noi vom rămâne mereu prieteni, de acord?

– Dacă tati nu ar fi spus că vrea să se însoare, dacă ea ar fi fost drăguță, oftă Thommy. Dacă ar fi făcut asta cu adevărat, s-ar fi strecurat desigur ca un vierme, spuse el

gândindu-se la fosta menajeră. Acum, măcar este mai confortabil.

– Vorbește din nou cu el, spuse Gaby. Vouă nu vă trebuie nici o femeie, dacă Buni are grijă și de tine.

Acum erau uniți. Și Lutz era fericit, când Thommy intră la el cu buchetul de lalele.

– De ce n-ai venit și cu mica ta prietenă? îl întrebă el imediat.

– Pentru prima vizită am fi prea mulți, s-au gândit Buni-Lisa și cu Rosemarie. Vin să mă ia înapoi. Trebuie însă să-ți transmit multe salutări, tati.

– Ți-e bine, băiatul meu?

– Foarte bine și ție cum îți este, tati?

– Deja mult mai bine. Boala îmi mai lipsea.

– Nu trebuie să-ți faci griji, mai ales dacă acum îți este mai bine, spuse Thommy. Eu mănânc bine. La Buni-Lisa nu există conserve. Vrei să-ți povestesc ce am mâncat astăzi?

– Mai bine nu, eu sunt încă la dietă, dar cel târziu miercuri vin și eu acasă.

– Și atunci îți începi din nou lucrul, spuse Thommy întristat.

– Dar voi avea cea mai mare grijă de tine. Cum este mama lui Gaby?

Thommy avu imediat o altă strălucire în ochi.

– Frumoasă, spuse el cu o admirație adâncă.

Are niște ochi, tati, nu poți să crezi. Și se poartă mereu frumos. Ea lucrează însă la un birou și nu poate veni la noi ca menajeră. Ai fi vrut să faci asta, dacă n-ar fi avut-o pe Gaby?

De fapt, Lutz ar fi trebuit să-i răspundă "da", dar cuvântul nu-i veni pe buze. Și nici n-ar fi putut să-i explice lui Thommy de ce n-ar fi fost de acord să angajeze o femeie cu copil, deși avusese astfel de oferte. Pur și simplu era o prejudecată. Însă nu se înșela că Rosemarie Dietrich va fi în curând angajata sa. Solicitase hârtiile sale personale prin altcineva, iar mâine urma ca directorul Kaiser să i le aducă.

Însă aprecierile entuziaste ale lui Thommy despre Rosemarie erau acum pentru el chiar mai importante. Era o mamă bună și iubitoare. Nu era o femeie ca Rita, care-l făcuse să fie precaut față de toate femeile tinere pe care le cunoscuse întâmplător.

Thommy era incoruptibil în aprecierile sale, asta știa deja.

Îl lăsă să-i povestească și se bucură că Thommy se simțea fericit.

Apoi îi dădu bani lui Thommy.

– Să cumperi ceva frumos cu ei pentru Buni-Lisa, Rosemarie și Gaby, îi spuse el. Dar ceva foarte frumos Thommy, mă bazez pe tine.

Thommy strălucea de bucurie și Lutz primi un sărut din inimă.

– Poți să ai încredere în mine, tati, îi spuse el. Mă bucur tare mult că ai să fii din nou sănătos.

– Nu știi, cât mă bucur eu, spuse Lutz cu un oftat adânc. Și cât te invidiez.

Thommy simți că asta trebuie s-o transmită neapărat mai departe.

– Tati mă invidiază și s-a bucurat foarte mult de lalele. Și trebuie să vă mai transmit multe salutări și mulțumiri că îmi dați voie să stau la voi. Iar miercuri îi dă voie acasă și atunci vă va mulțumi personal.

Elisa îi aruncă o privire cercetătoare lui Rosemarie. Apoi, mult timp nu mai spuse nimic.

Copiii nu observaseră nimic. Ei vorbeau fără întrerupere. Gaby îl invidia acum puțin pe Thommy, deoarece el putea să mai rămână câteva zile acasă, până când avea voie să meargă la școală. Elisa era chiar mulțumită, căci astfel, cum încă nu știa, avea să afle mai multe de la tânăr, când va putea rămâne singură cu el.

Nimeni nu simți cât de repede veni ziua următoare.

Rosemarie plecă la birou, Elisa o duse pe Gaby la școală. Thommy ar fi vrut să meargă cu ele, dar cerul se înnorase din nou și vântul începuse să sufle, așa că Elisa se gândi mai bine să nu riște.

Thommy făcu puțină ordine, până când auzi pe cineva umblând la broasca de la intrare. Nu se gândi la nimic rău,

căci Elisa trebuia oricum să se întoarcă dintr-un moment în altul. Poate are amândouă mâinile ocupate, cum venea uneori doamna Rixner și atunci nu nimerea cu cheia exact în broască.

Thommy deschise ușa, dar în fața lui nu apăru Buni-Lisa, ci un bărbat tânăr de talie mijlocie cu părul negru. Thommy rămase șocat; aparent și tânărul se blocase.

– Ce faci tu aici?

– Aici locuiesc, răspunse Thommy, încă cuprins de teamă, deoarece ochii bărbatului nu-i plăcură deloc.

– Unde este tanti Lisa? întrebă tânărul.

– Tanti Lisa, îngăimă Thommy și nu știu ce ar trebui să creadă, cum putea această înfățișare întunecată cu blugi murdari și geacă de piele să aibă ceva în comun cu Buni-Lisa.

– Nu știu, răspunse el.

– Cine ești tu de fapt? Eu sunt Peter.

Despre Peter nu auzise Thommy niciodată.

– Ce vreți dumneavoastră de fapt? întrebă el.

– Să vorbesc cu tanti Lisa și să iau câte ceva, micule. Fă-mi loc. Ești cumva singur?

Privirea care însoțise întrebarea nu promitea nimic bun. Thommy se trase înapoi, dar deveni curajos.

– Nu, nu sunt singur, răspunse el. Tati e în grădină.

– Tatăl tău? Tânărul, pe nume Peter, încercă să-l prindă de mâini pe Thommy, apoi însă se lăsă păgubaș.

– Cum să facem, flăcăule? Ce faceți voi aici în casă?

– Aici locuim, îi explică Thommy aproape tremurând, dar ferm, deoarece nu mai putea să închidă ușa.

– Așa va să zică, voi locuiți aici și unde locuiește tanti Lisa a mea?

Pe Thommy îl luară cu nădușeli, dar făcu un pas înainte.

– De unde să știu eu unde locuiește tanti Lisa a dumneavoastră, strigă el tare și cuprins de o frică fără margini. Nu cunosc nici un Peter. N-aveți ce căuta aici!

Urmă o tăcere de moarte. Elisa, care auzise totul, când Thommy strigase așa de tare, rămase afară, așteptând.

Thommy trăgea cu urechea. Peter răsufla din greu. Thommy îl observa atent.

– Poate vreți să spuneți doamna Arnulf? întrebă el din nou tare.

– Exact, așa, flăcăule.

– Dânsa este menajeră aici, spuse Thommy.

– Cum, este menajeră? întrebă Peter.

Acum Elisa nu mai așteptă, căci era responsabilă pentru Thommy. Ea urcă cele câteva trepte.

– Thommy! strigă ea.

– Aici sunt! strigă el răspunzând, e un bărbat aici.

Elisa se opri în pragul ușii, foarte palidă și pregătită pentru orice.

– Ei, în sfârșit, tanti Lisa, spuse Peter.

– Ei, eu sunt, răspunse ea.

– Ce baliverne îndrugă flăcăuașul ăsta, că tu faci pe menajera aici? întrebă el batjocoritor.

– Nu e nici o baliverną, așa este. Casa nu-mi mai aparține. M-ai costat prea mult, Peter. Nu mai ai nimic de luat, trebuie să-mi câștig singură bani să mă întrețin. Vrei să verifici?

– Ceva mărunțiș trebuie să ai pentru mine, spuse el, doar ceva mărunțiș, mătușico.

Cu fața albă ca varul, Thommy privi în tavan, Buni-Lisa nu-i mai putea veni în ajutor.

– Am eu bani, șopti el. Mi-a dat tati. Vă dau eu.

– Ce tânăr drăguț, spuse Peter batjocoritor. E tocmai pe gustul meu. Hei, scoate banii, micule! Grăbește-te!

Thommy căută în buzunarul pantalonilor și scoase o hârtie de o sută de mărci.

– Asta e tot. Dar vreau să-l chem pe tata.

– Stai, ține-ți gura, spuse Peter, în timp ce Elisa stătea ca împietrită.

– Adă-i încoace, spuse tânărul, îi smulse banii din mână și fugi prin fața Elisei afară, în stradă.

– Tati, tati! strigă Thommy și Peter începu să alerge și mai repede.

– Acum a plecat, spuse Thommy, întinzând mâna Elisei.

– Da, a plecat, șopti ea. Și strânse cu putere mâna micuță a copilului. Atât de puternic fusese Thommy și ea atât de

slabă. Se așeză în bucătărie pe un scaun și lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

– Te rog, nu mai plânge, Buni-Lisa, șopti Thommy cu căldură, acum a plecat. De ce îi dai voie să-ți spună tanti Lisa?

– Am să-ți explic, băiatul meu, spuse ea. Trebuie doar să mă liniștesc puțin. Nu ți-a făcut nimic?

– Nu, mi-am dat seama imediat că ceva nu e în ordine. Ochii săi se uitau așa ciudat. I-am spus că locuiesc aici.

– Tu ești un băiat foarte inteligent, șopti Elisa. Hai, vino lângă mine. Sunt bucuroasă că Gaby n-a fost aici.

– Nu te mai agita, spuse Thommy. Acum este din nou bine. El vroia doar bani.

– Da, el vrea mereu bani, spuse Elisa. A fost un copil de stradă, Thommy. L-am luat la mine, deoarece eram atât de singură și am crezut că fac o faptă bună. M-a furat, m-a mințit și m-a înșelat. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi făcut dacă n-ai fi fost atât de curajos.

– Și eu sunt puternic, spuse Thommy. M-aș fi apărat. Te rog, nu te mai agita. Doar că nu mai pot să cumpăr nimic pentru voi. Pentru asta îmi dăduse tati bani. Însă lui i-am spus că tati e în grădină și asta l-a speriat.

– Thommy, nici nu bănuiești cât de mult m-ai ajutat, spuse Elisa încet. Și apoi îl cuprinse pe Thommy în brațe fericită că nu fusese singură, mulțumindu-i încă o dată că dovedise atâta prezență de spirit.

– Tu ajuți întotdeauna celorlalți, sunt bucuros că măcar puțin am putut să te ajut și eu pe tine. O mângâie pe obraji și pe păr. Și eu te iubesc pe tine Buni. Dar ai spus că nu-ți mai aparține casa. A fost casa ta?

Elisa respiră din greu, apoi îl luă lângă ea.

– Acum, am să-ți spun ceva, Thommy, pentru că ai fost atât de curajos. Casa este încă a mea, dar Gaby și Rosemarie nu știu asta. Tu afli primul. Și apoi îi spuse tânărului toată povestea, iar Thommy fu nespus de mândru că avea acum atâta încredere în el.

– Mă iubești la fel ca pe Gaby? întrebă el.

– Nu există nici o deosebire, răspunse ea. Și acum, ai să-ți primești banii înapoi.

– Dar nu-i vreau.

– Dar parcă vroiai să cumperi ceva, spuse ea și acum în sfârșit putu să râdă iar. Nici tatăl tău nu trebuie să afle imediat pe ce ai dat tu banii, altfel n-o să-i mai placă de mine.

– Trebuie însă să-i spun să-ți instaleze un interfon. Există chiar la noi în magazin. Atunci nu trebuie să deschizi imediat ușa dacă vine cineva. Eu voi merge în curând la școală și nu pot să fiu aici să am grijă.

– Probabil că n-o să mai vină. Tu l-ai convins. Acum crede că de la mine nu mai are ce lua.

– S-a păcălit, spuse Thommy.

Înțeleg deja că ai fost tare tristă. Așa i-a mers și tatii cu femeile, deoarece Rita a șters-o. Asta trebuia să fie mama mea. Mai de mult, acum aproape nu mi-o mai amintesc. Știu doar cum își făcea geamantanele. Exact ca și Hübner, menajera, apoi a plecat. Însă este mult de atunci. Așa o mamă ca a lui Gaby n-are fiecare, și când te gândești că trebuie să și muncească.

***

În același timp, Sebastian Kaiser venise la Lutz Bendix. Adusese cu el toate hârtiile de care aveau nevoie.

– Nu trebuie să renunțați nici la doamna Dietrich, spuse el. Este extraordinar de corectă și este foarte bine pregătită. Domnul Prammer n-a știut s-o aprecieze corect. Și dacă-mi permiteți o constatare, a fost plătită sub valoarea sa.

– Am luat la cunoștință, spuse Lutz. La dumneavoastră n-aș vrea să renunț în nici un caz, dacă sunteți pregătit să mai munciți câțiva ani, domnule Kaiser.

– Credeți asta în mod serios? întrebă Sebastian Kaiser, consternat.

– Este o ofertă. Putem să discutăm despre asta. Este vorba de un domeniu pe care dumneavoastră îl cunoașteți.

– Nu pot să ascund că a fost scos atât de mult capital, spuse cel mai în vârstă.

– O să mă informați exact. În concluzie, v-am cumpărat, spuse Lutz râzând. Și de asemenea, nu trebuie să apară nici o neliniște printre angajați. Am nevoie de toți care sunt de bună-credință, cu excepția desigur a domnului Prammer. I-aș lua cu plăcere postul.

– Asta știu deja.

– Cred că ne-am înțeles, spuse Lutz. Acum mă mai odihnesc doar două zile. Vă dau eu telefon, după ce voi vedea aceste hârtii. Este bine că am puțin răgaz să mă ocup de ele. Totul va fi cum am vorbit, rămâne însă între noi, domnule Kaiser.

– Puteți să aveți încredere, domnule Bendix.

– Atunci, să ne vedem cu bine, spuse Lutz.

Doctorul Norden era din nou pe drum, să viziteze bolnavii. În cabinet fusese ceva mai multă liniște, deoarece existau mai mulți bolnavi care trebuiseră să rămână la pat. Aceste gripe de primăvară apăreau mereu în diferite forme.

Chiar pentru un medic cu experiență, nu era ușor să găsească doctoriile adecvate.

Plin de grijă, le atrăgea acum mereu atenția fiecăruia, să evite orice cantitate de alcool, cât timp iau medicamente. La unii din pacienți chiar se temea că nu se vor putea abține de la alcool, așa cum continuau să fumeze deși tușeau puternic

și nu puteau fi convinși cu nici un chip să renunțe la țigări. Chiar subliniaseră că ar vrea să se abțină, dar doctorul Norden știa câtă credibilitate să le acorde.

Tocmai ieșise de la un astfel de pacient și se îndrepta spre automobilul pe care trebuise să-l parcheze din nou pe o stradă laterală, când un tânăr traversă în fugă strada. Doctorul Norden îl văzu și-l recunoscu.

Era Peter. Doctorul Norden rămase șocat. Peter în această zonă, asta nu putea să însemne decât că fusese la doamna Arnulf. Însă și Peter îl recunoscu, trase o înjurătură și fugi spre altă stradă transversală.

Plin de grijă, Daniel Norden conduse mașina spre casa Elisei Norden. Deveni încă și mai îngrijorat, deoarece sunase de două ori și nimeni nu deschidea ușa.

– Eu sunt doctorul Norden, strigă el tare.

Abia acum se deschise ușa, doar cât o crăpătură. Apoi Thommy rămase surprins când îl văzu și se simți ușurat.

– Primiți o vizită? întrebă doctorul Norden.

– Hmmm, făcu Thommy. Buni este la bucătărie.

Ea ședea încă acolo și urmele lacrimilor se puteau vedea pe obrajii săi.

– Peter, spuse doctorul Norden, l-am văzut.

– Thommy a fost salvatorul meu, spuse ea încet. Apoi îi povestiră amândoi ce se întâmplase.

– Să sperăm că nu va reveni, spuse Elisa.

– Cum ar fi dacă i-ați spune doamnei Dietrich întregul adevăr? spuse doctorul Norden. Ar fi posibil ca Peter să afle cum stau lucrurile în realitate. Prost nu e.

– Da, cred că ar fi mai bine, spuse ea. Thommy știe deja totul. De ce n-a învățat Peter nimic din greșelile sale?

– Cu unii, strici degeaba orzul pe gâște, spuse Daniel. Îl bătu pe umăr pe Thommy.

– Grozav, că doamna Arnulf are un astfel de apărător. De data asta nu s-a înșelat.

– Cu noi precis nu, îl asigură Thommy.

Doctorul Norden plecă înapoi la cabinet. El o luă pe drumul care ducea spre piața centrală și acolo văzu o mare agitație. Era chiar și o mașină de poliție.

Alt accident, se gândi el și opri. Dar nu era nici un accident, ci o bătaie, care îl duse înapoi la considerațiile pe care tocmai le făcuse.

Un tânăr scandalagiu plin de sânge zăcea pe jos, în timp ce pe un altul îl țineau doi polițiști. Acesta dădea într-una din picioare, încercând să scape.

Cel bătut, de jos, era Peter. Și asta încă, se gândi doctorul Norden. Flăcăul era inconștient. Automobilul notarului intra în piață. Doctorul Norden nu mai trebuia să intervină.

"Oh, acest flăcăiandru prost!", gândi el și se îndepărtă. Ce bine ar fi putut s-o ducă. Singur a distrus totul. Era bine însă că o păgubise pe doamna Arnulf doar prin ce investise în el,

bani și multe alte ajutoare. Să sperăm că acum va fi lăsată în pace.

După-amiază, când găsi și el puțină liniște, telefonă la spital. Ceru legătura cu doctorul de gardă, care-i puse însă o întrebare uluitoare: "Ce are el de-a face cu acest caz?".

– Peter a fost pacientul meu, răspunse el. L-am văzut căzut pe caldarâm.

Și primi răspunsul că imediat după internare, Peter murise din cauza unei contuzii puternice la cap.

Un sfârșit neașteptat al unei vieți tinere ratate. Toate posibilitățile îi fuseseră larg deschise lui Peter, mulțumită bunătății Elisei Arnulf, dar el n-a înțeles niciodată să le folosească și n-a știut niciodată să-i mulțumească. Acum, era mort.

Dar ce i-ar fi făcut mamei adoptive, dacă Thommy n-ar fi fost atât de curajos și atât de inteligent? Doctorul Norden realiză că nu merită să-și piardă timpul gândind la ce ar fi putut fi.

Așa că o sună pe Elisa și-i spuse ce s-a întâmplat.

În timp ce ea vorbea încă la telefon, sosi acasă Rosemarie, însă fu oprită la ușă de o femeie între două vârste, care vroia să-i adreseze câteva vorbe. Locuia într-o casă din apropiere.

Pe un ton foarte arogant, femeia o întrebă dacă locuiește aici și dacă doamna Arnulf a vândut casa.

Rosemarie fu luată pe neașteptate.

– Nu știu, de fapt ce doriți? spuse ea uimită.

– Suntem interesați să cumpărăm casa, spuse femeia. Pentru doamna Arnulf este oricum prea mare. Mai bine s-o vândă decât s-o închirieze, gâfâi ea. Iar atâția copii nu ne fac plăcere, puteți să-i spuneți și asta doamnei Arnulf.

Rosemarie rămase atât de uluită, încât nu-i dădu femeii nici un răspuns. Gândurile sale se învălmășeau. Aflase însă că această casă aparținea doamnei Arnulf. Și cum să interpreteze asta?

Elisa ieșise din cameră. Convorbirea cu doctorul Norden se terminase, dar fața ei era încă serioasă și gânditoare. N-o întâmpină cu salutul său prietenos, ca de obicei.

– Unde sunt copiii? întrebă Rosemarie.

– Meșteresc. Nu te-au auzit venind, Rosemarie. Lasă, așa o să putem să vorbim împreună.

Vocea Elisei era tremurătoare. Rosemarie o privi întrebătoare.

– Pe mine m-a oprit afară o femeie. Întreba dacă ai vândut casa.

– Vino, stai jos copilă, a fost o zi foarte agitată. Am să-ți explic totul.

Povestirea însă dură destul de mult. Între timp, Gaby și Thommy văzuseră că e târziu și își făceau gânduri.

– Mami încă nu a venit? întrebă Gaby, îngrijorată.

Ea coborî și-i auzi vocea din sufragerie.

– Ba este aici, spuse Gaby. Ce au de discutat?

– Adulții au uneori câte ceva de vorbit, spuse Thommy, căci el își putea imagina despre ce e vorba. Vino, hai să punem masa.

Și intrară în bucătărie. Elisa își făcuse însă treaba, cu toată agitația. Veni și Elisa, chipul ei arăta acum din nou luminos.

– Astăzi vom mânca distins, spuse Elisa. Cu cea mai bună veselă a mea și vom servi masa în sufragerie. Iar voi țineți-i mamei companie. Trebuie încă să mai fac niște farmece.

– Poți și asta, Buni? întrebă Gaby.

Ce farmece faci?

– O masă fermecată.

Gaby chiar credea că se poate. Thommy zâmbi înțelegător și-i făcu cu ochiul Elisei.

Rosemarie era încă bulversată de toate cele câte le aflase, dar și tristă în același timp pentru cât trebuise Elisa să sufere.

Totuși, o oră mai târziu ședeau împreună în jurul unei mese festive, deasupra căreia lumina un candelabru scump cu patru lumânări, iar pe masă fuseseră servite mâncăruri rafinate.

– Ai reușit să faci o masă fermecată, spuse Gaby cu adâncă mirare. Ce nu poți tu să faci de fapt, Buni?

– Să schimb lumea, răspunse Elisa încet, însă sunt fericită să vă am pe voi.

Capitolul 10

Această zi agitată a avut totuși un final fericit, următoarea a trecut cu repeziciune și iată sosi miercuri, ziua în care Lutz Bendix avea voie să părăsească acum clinica.

– O luați cu încetul, îi aminti doctorul Behnisch.

– Am promis, răspunse el. Îi voi înhăma pe alții. Nici nu bănuiesc ce noroc îi așteaptă.

Acestea fuseseră restricțiile impuse de doctorul Behnisch pentru a-i da drumul din clinică, deoarece îl știa pe Lutz ca un om dăruit muncii, care îl acapara în totalitate.

Recomandările erau normale în această situație, dar pentru el trebuia să existe o susținere energică pentru a-i impune să le onoreze.

Rosemarie fusese anunțată de directorul Kaiser că-și poate lua această după-amiază liberă.

– Cum așa? întrebă ea.

– Mâine vine noul șef, și atunci vom stabili programul. Probabil va trebui să rămânem cu toții mai mult.

Cu sentimente amestecate, Rosemarie plecă spre casă. Viața ei devenise neasemuit de frumoasă de când vorbise deschis cu Elisa și totuși se temea de ziua în care Lutz Bendix își va face apariția ca șef.

Găsi casa goală, însă conștiincioasă cum era, Elisa lăsase un bilet:

"Noi suntem în casa domnului Bendix să facem puțină ordine în întâmpinarea sa. S-ar putea să întârziem puțin, deoarece nu știm când sosește domnul Bendix."

Elisa nu se gândise că Rosemarie ar putea veni acasă atât de devreme, însă nici că Lutz se va duce mai întâi în strada Rozelor.

Rosemarie nu apucase încă să fiarbă cafeaua, că se auzi o bătaie în ușă.

Deschise și în fața sa apăru bărbatul cu ochii albaștri ca viorelele, pe care tocmai se străduise să-l uite. Tot sângele i se urcă în obraji, dar și fața bărbatului se îmbujoră.

– Cum m-ați găsit? se miră ea.

El își trecu mâna prin păr.

– Da, asta mă întreb și eu. La anunțul meu n-ați răspuns în nici un fel.

Apoi se întâmplă ceva, ceva la care Rosemarie nu se așteptase. Două brațe o cuprinseră și o strânseră la piept.

– Ăsta e cel mai frumos lucru ce mi se putea întâmpla, îi șopti el la ureche. Este de neînțeles, Rosemarie.

– Îmi știți deja numele? întrebă ea cu vocea pierită.

– Eu sunt Lutz Bendix, iar fiul meu, Thommy, mi-a vorbit atât de mult despre ochii frumoși ai doamnei Rosemarie, încât trebuia să vin personal să mă conving că acești ochi sunt cei pe care i-am avut mereu în fața ochilor.

– Lutz Bendix, spuse Rosemarie tremurând.

Mai mult nu putu să articuleze, căci buzele lui se apropiară de ale ei și nu mai putu gândi altceva decât că un vrăjitor sau ceva asemănător acționase. Sau o vrăjitoare? Doctorul Norden sau Elisa Arnulf? Dar ce rost mai avea să se gândească, acum când era atât de fericită?

– Poate n-ai citit anunțul meu, spuse Lutz între două sărutări.

– Ba da, l-am citit, dar între timp s-au întâmplat atâtea și apoi chiar nu puteam bănui că te gândești serios la mine. Nu știai nimic de Gaby.

– Acum știu totul. Tu ești regina din basm. Dar este atâta liniște, unde sunt ceilalți? Buni, Thommy și Gaby?

– Tocmai îți pregătesc o primire festivă la tine acasă, spuse Rosemarie, iar eu am primit liber de la firmă, acea firmă pe care un anumit Lutz Bendix a cumpărat-o.

– Da, numitul Lutz Bendix, spuse el plin de umor, care ar vrea s-o facă pe numita Rosemarie Dietrich secretara sa șefă și căruia i-ar plăcea în mod deosebit dacă ar accepta să fie soția și

partenera sa. De colaborarea ta nu mă pot dispensa, Rosemarie, dar acum avem o bunică, în stare să se îngrijească de copii. Mie îmi vine amețeală. Poți să-mi dai o cafea? Îi simt deja mirosul.

– Ai voie să bei cafea? îl întrebă ea cu un surâs strengăresc, nu te suprasoliciți cam mult deodată?

– Dragostea este cel mai bun medicament, răspunse el râzând. Întreabă-l pe doctorul Norden, dacă nu mă crezi. El știe din experiență. Apoi o sărută din nou.

– Acum, totul este frumos. Acum tati, poate să vină, spuse Gaby.

– Și dacă nu-i dă drumul astăzi, atunci se ofilesc toate florile, spuse Thommy.

– Aud ceva, spuse Elisa. Nu uitați cuvintele de salut.

Ei le uitară însă cu totul când Lutz intră la braț cu Rosemarie.

– Tati! strigă Thommy.

– Mami! strigă Gaby.

– O, dragă Doamne, spuse Elisa.

– Vă prezint pe logodnicii Rosemarie Dietrich și Lutz Bendix, spuse Lutz. Și acum mai bine luați loc, căci trăim cu toții un basm cu urmări.

– Acum chiar sunt curioasă, spuse Elisa fără suflare.

– Apoi ai voie să fii, scumpă Buni, spuse Rosemarie cu duioșie.

– Deci, începu Lutz. Era odată un bărbat, care tocmai încheiase o afacere. Mașina sa se defectase și astfel trebuise să meargă pe jos. Ceea ce fu pentru el un adevărat noroc, căci o femeie care venea în fugă îi căzu în brațe și-i plăcu atât încât ar fi reținut-o pe loc, însă ... se uită la Rosemarie.

Povestește tu mai departe.

– Da, exista și o femeie, care se grăbea foarte tare să ajungă la birou, deoarece avea un șef care era foarte restrictiv asupra prezenței. În ce zi se întâmpla nu se mai știe, dar cerul îi dăruise între timp o excepțională bunică. Și apoi urmară deodată unele după altele tot felul de evenimente. Firma la care lucra fusese vândută.

– Buni intră în acțiune, aruncă Elisa zâmbind satisfăcută.

– Thommy intrase în spital și tati de asemenea, spuse Thommy, care dovedi încă o dată cât de repede și de logic putea să gândească.

– Eu tot nu înțeleg, spuse Gaby, tristă.

Lutz întinse mâna spre ea și o luă pe micuță în brațele sale.

– Îți explic eu, Gaby. Eu m-am îndrăgostit pentru totdeauna de mama ta, atât de tare, încât vroiam s-o revăd neapărat și de aceea am dat un anunț. Doream s-o regăsesc și apoi a intervenit această febră urâtă.

– Iar astăzi, m-am trezit cu el în fața ușii tale, Elisa, completă Rosemarie. N-aveam nici o idee că el ar fi Lutz Bendix.

– Asta e minunat. Este cel mai frumos lucru pe care l-am trăit în viața mea, spuse Elisa încet.

– Și acum, trebuie să mă sfătuiesc serios cu fiul meu, spuse Lutz. El mi-a spus nu cu foarte mult timp în urmă, că mă pot căsători liniștit, dacă și lui îi place viitoarea mea soție. Are într-adevăr o privire foarte pertinentă. El a decis s-o alungăm pe doamna Hübner, pentru că a observat că mă urmărea peste tot.

Așa că trebuie să clarificăm și acest lucru. Și trebuie deci să-l întreb pe Thommy dacă este de acord să mă însor cu Rosemarie.

– Vrei să fii mama mea, Rosemarie? o întrebă Thommy cu un chiot de bucurie.

– Acesta e fiul meu, explică Lutz cu dragoste.

Gaby își încolăci brațele în jurul gâtului lui Lutz.

– Și tu ești tati al meu, iar Thommy fratele meu? șopti ea.

Lutz aprobă.

– Mi-am dorit mereu să am o fiică, spuse el duios.

– Și noi ne-am dorit o bunică, spuse Thommy imediat împreună cu Gaby. Acum suntem cu toții.

– Eu nu mai pot spune nimic, șopti Elisa.

– Este foarte simplu, Buni-Lisa, spuse Lutz, ai deodată o familie mare și asta trebuie să te întărească.

Privirea Elisei alerga de la unul la altul. Apoi luă copiii în brațe, care se lipiră imediat de ea.

– A trebuit să înving răul, șopti ea, pentru ca acum să fiu din nou fericită.

– Și acum, te rog să-mi dai voie să am grijă de tine, spuse Lutz.

– O, Doamne, oftă Elisa și asta vrei?

– Tu nu știi totul, Lutz, spuse Rosemarie. Buni a noastră nu este o pensionară necăjită, cum credeam. Ei îi aparțin casa și toate celelalte ce sunt în ea.

– Mi-ai tăiat cuvântul, gemu Lutz.

– Dar n-am nevoie de nimic, își permise Elisa să adauge.

Iar casa este un dar de nuntă pe care i-l fac cu drag lui Rosemarie. Și acum, totul este în regulă. Sper doar că îmi veți permite în continuare să rămân Buni a voastră.

Copiii nu înțeleseseră chiar totul, dar se lipiră și mai tare de brațele sale, iar ea nu auzi decât vorbele lor: "scumpa noastră Buni", în timp ce lacrimi mari curgeau pe obrajii lui Rosemarie, căci tot ce se întâmplase era puțin cam mult. Lutz însă îi sărută lacrimile, iar brațul său o cuprinse ocrotitor peste umeri, încât nici un pericol să nu poată s-o mai amenințe și s-o convingă că tot ce trăia acum era adevărat. Privirile lor se întâlniră și totul în jurul lor păru că dispare.

Elisa se ridică și luă copiii de mână.

– Noi mergem acasă să facem de mâncare, spuse ea liniștită. Tati și mami precis mai au de vorbit.

– Și îmi mai explici totul o dată, Buni, de acord? o rugă Gaby. Mami nu s-a uitat doar niciodată după un bărbat.

– O dată, totuși, după cum am aflat, spuse Elisa cu blândețe.

– Și s-a aprins scânteia, spuse Thommy. Știi, Gaby, acum ești sora mea, dar dacă vei simți vreo dată ca mama ta, atunci am să mă însor cu tine și asta se poate, deoarece nu ești sora mea adevărată.

– Nici asta nu pricep, spuse Gaby.

– Ai să înțelegi când ai să fii mai mare, îi explică Thommy.

– Iar eu nu mai vreau să-mi sparg acum capul cu voi, spuse Elisa. Este timp destul și să sperăm că nu va trece așa de repede.

Pentru prima dată timpul părea că zboară. Lutz nu se gândea

deloc să facă un secret din dragostea sa. În zilele următoare o prezentă pe Rosemarie personalului noii sale firme drept viitoarea lui soție și acum angajații puteau să-și spargă singuri capul dacă el cumpărase firma din cauza ei sau nu. O altă explicație nu primiseră. Sebastian Kaiser ședea liniștit și râdea în sinea sa, gândind că poate fusese și mâna Elisei la mijloc.

Totuși, această poveste de dragoste nu putea fi trecută în contul ei. Fusese doar cea care urgentase întâlnirea între Lutz și Rosemarie.

Ea jucase doar rolul întâmplării care venise în calea destinului. O privire doar! Și doi oameni, amândoi grăbiți, fiecare ocupat cu grijile sale, au fost puși față în față, doi oameni pe care soarta a decis să-i unească.

O privire fusese destul, pentru el, ca și pentru ea, și totul a fost clar între ei, nimic nu trebuia schimbat, căci visaseră unul la celălalt.

Dar și ei avură parte de o surpriză, când Elisa le spuse că Sebastian Kaiser fusese prietenul său din copilărie.

Ea se bucură nespus de mult că Lutz îi oferise posibilitatea să mai lucreze câțiva ani. Acum când și ultimul secret fusese dezvăluit, Elisa răsufla ușurată.

– Te măriți cu el, Buni? întrebă Thommy, în timp ce lua cu o linguriță din crema gustoasă de ciocolată.

– Să mă mărit? Dar n-a fost vorba de nici o căsătorie, spuse Elisa consternată. Pentru asta suntem puțin cam bătrâni.

– Ce vârstă are domnul Kaiser? întrebă Gaby.

– În curând împlinește șaizeci și cinci, răspunse Elisa fără gând să cedeze.

– Este bătrân, tati? întrebă Gaby.

– După cum arată, nu s-ar putea spune. Este încă în putere, răspunse Lutz.

– Și atâta timp cât poate încă munci, un bărbat nu e bătrân, spuse Thommy.

– Dacă te-ai mărita cu el, atunci am avea și un bunic, spuse Gaby. Ar fi într-adevăr minunat.

– Ceea ce v-ar plăcea foarte mult, râse Elisa. Sper că ție n-o să-ți treacă prin gând, Lutz, să începi să-i povestești lui Sebastian!

Lutz nu-și făcea gânduri pentru asta. Rămăsese problema locuinței. El avea casa lui, Elisa avea acum casa ei, în care se desfășura de fapt viața tuturor.

Lutz se gândea la viitor. În concluzie se putea ca ei să mai aibă și alte vlăstare. El își dorea din toată inima. Nu avea nimic împotrivă s-o ia pe Elisa în casa lui. O alergătură între cele două case nu-și găsea rostul, iar ei aveau atât de multe pentru care să-i mulțumească Elisei, încât nimeni nu se gândea s-o lase singură.

Și iată că apăru Sebastian Kaiser, care locuia deja de mult singur în casa sa cea mare.

Impulsiv, așa cum era atunci când lua o hotărâre, Lutz îi spuse lui Rosemarie:

– Trebuie să găsim o soluție, scumpo.

– În ce problemă? Totul merge bine, așa cum ai aranjat, Lutz, răspunse ea.

– Nu e vorba de afaceri, e vorba de viața noastră privată, Rosemarie. Poimâine ne căsătorim.

– Sunt probleme asupra termenului? întrebă ea, șireată.

– Ar fi tare frumos! Dacă ar fi după părerea mea, s-ar termina toate înainte de a se ajunge la termen. E vorba de Buni.

– Ea n-are nimic împotrivă să ne căsătorim, spuse Rosemarie.

– Vrei s-o lăsăm din nou singură? întrebă el.

– Nici nu se pune problema.

– Crezi că își va părăsi casa? Despre asta n-am vorbit deloc.

Dar cu copiii, Elisa vorbise deja. Copiii fuseseră de acord cu ea.

– Nu vrei să te muți la noi, Buni? întrebase Thommy.

– Nu, rămân aici. Nu părăsesc casa. Am să mă bucur foarte mult dacă veniți voi să mă vizitați. Mai întâi că vă aparține, și apoi nu trebuie să fie a altcuiva.

– Atunci însă, vom veni în fiecare zi, spusese Gaby încet.

– Ar fi frumos, continuase Elisa cu melancolie.

Atât de scurt fusese oare norocul ei, poate așa-i fusese hărăzit, dar în nici un caz nu vroia să stea în calea norocului tinerilor.

– Dacă veți veni cu plăcere la mine, atunci totul va fi bine, continuase ea decisă.

– Dar așa singură nu vrem să te lăsăm, spusese Thommy.

– Locuim atât de aproape unii de alții, spuse Elisa curajoasă.

– Noi putem să stăm și la tine, se gândise Gaby.

– Dar voi sunteți ai părinților voștri și nu e frumos așa.

– Tu ești însă bunica noastră și noi nu vrem să cauți acum un alt copil, explică Thommy.

– Mami a spus că noi aparținem unii altora pentru totdeauna, continuă Gaby.

– Și tati la fel, conchise Thommy.

– Și așa rămâne, chiar dacă nu vom sta sub același acoperiș, spuse Elisa.

Doctorul Norden făcuse între timp cunoștință cu un nou pacient. Se numea Sebastian Kaiser.

Un pacient? Doctorul Norden nu-i putuse stabili nici o suferință.

Tensiunea era normală, pulsul nu putea fi mai bun. Electrocardiograma arăta excelent.

– Îmi permiteți să vă întreb ce dureri acuzați, domnule Kaiser?

– Dureri n-am nici una, răspunse Sebastian Kaiser. Vreau însă să știu ce ați găsit, domnule doctor Norden.

– Nimic, răspunse Daniel.

– Nimic? Cât timp mai am de trăit? întrebă Sebastian Kaiser.

– Asta nu pot să prezic. După starea actuală și dacă veți continua să vă păstrați sănătatea, puteți să ajungeți cel puțin la o sută de ani.

– Asta nu vreau. Cel puțin nu, dacă Lisa nu-mi supraviețuiește, sosi răspunsul.

– Vreți să începeți o nouă căsătorie? întrebă Daniel mirat.

– Da, asta vreau, dacă și ea va fi de acord. Dar ea este cu unsprezece ani mai tânără decât mine și a fost căsătorită cu un bărbat care era cu un an mai mare ca mine. Ea nu trebuie însă să mă accepte și apoi să fiu pentru ea ca un nod în gât, un bolnav de îngrijit. Vorbesc despre Elisa Arnulf, domnule doctor.

– Bun e Dumnezeu, oftă Daniel.

– Mâine se casătoresc copiii, adică Lutz și Rosemarie și trebuie găsită de asemenea o soluție și pentru locuință. Dumneavoastră trebuie să mă înțelegeți. Vreau să am grijă de Lisa. Ea nu trebuie să stea să mă îngrijească.

– Da, dacă așa puneți problema, spuse doctorul Norden râzând, pot doar să spun că nici unul nu va trebui să-și facă griji pentru celălălt. Pot doar să vă fac recomandarea amândurora să vă bucurați de viață.

– Am putea zbura o dată spre America și o dată spre Tenerife? întrebă Kaiser.

– Puteți să faceți și ocolul lumii, râse doctorul Norden.

– Mai mult de trei săptămâni nu vom fi pe drum. Ne cheamă mereu locurile acestea. Eu vă spun toate dumneavoastră și încă n-am întrebat-o pe Lisa.

– Atunci, faceți asta fără teamă, domnule Kaiser, răspunse Daniel.

Chiar fără teamă nu era Sebastian. Și începu cu multă diplomație. Că pentru el casa pe care o are este prea mare. Și dacă Rosemarie și Gaby vor locui acum în casa lui Lutz, căci altfel nu este de conceput, poate i-ar da voie lui să locuiască

sus, la etaj, în locul lor. Ar mai fi de cântărit că ei amândoi nu sunt chiar atât de bătrâni, pentru a putea lua în considerare că ... Până aici îl lăsă Elisa să vorbească. Apoi îl întrerupse.

– Te-au prelucrat copiii, Sebastian? îi luă ea vorba. Că ei vor să aibă și bunică, dar și bunic. Tu ai deja un nepot.

– Ce are una cu alta? își spuse el părerea. Putem să-i vizităm și gata. Doctorul Norden crede că nu ne stă nimic în cale, dar eu nu vreau să trăiesc în altă parte, decât aici. Aici este patria mea.

– Și a mea la fel, Sebastian. Ce ai vorbit cu doctorul Norden?

– Am vrut să știu cât de sănătos sunt. El este de părere că pot să trăiesc o sută de ani. O călătorie în jurul lumii spune că ne este permisă, pentru că și tu ești sănătoasă.

– Și pentru asta i-ai luat din timpul de consultații? întrebă ea.

– Nu vreau să fiu un bolnav de îngrijit pentru soția mea, pe care o admir atât de mult, răspunse el.

Elisa râse încet.

– Tu îmi spuneai "mucoaso", vezi că n-am uitat.

El îi luă mâna și o sărută.

– Dar acum mă ierți, da? spuse el. Te iubesc și te prețuiesc, Lisa.

Și acesta a fost finalul pentru toate. Elisa iubea și era iubită, cea mai frumoasă împlinire.

Lisa și Sebastian ajunseră martori de cununie pentru Lutz și Rosemarie. Gaby și Thommy fură cei mai emoționați participanți la ceremonie.

Chiar dacă Elisa și Sebastian nu pecetluiseră încă legătura lor pentru tot restul vieții, cei doi copii știau că primiseră în dar atât părinți cât și bunici, și deși amândoi îi numeau râzând "bătrânii", simțeau că viața lor era de acum plină de dragoste și de noroc.

Lutz și Rosemarie se sărutau, iar Lutz își ținea soția iubită în brațe minute în șir.

– Nu vreau să avem nici grija viitoarelor noastre vlăstare, iubito, spuse el drăgăstos. Ei se vor bucura să aibă frați mai mari și bunici ca în cărțile cu povești.

– Și de asemenea un unchi, doctor bun, spuse Rosemarie cu un surâs cald, căci el o iubea foarte mult.

Comentariul lui Thommy fu scurt.

– Acum suntem compleți, spuse el și apoi fugi cu Gaby trecând printre Sebastian și Elisa, afară, la soarele strălucitor al zilelor de vară.

Sfârșit